

איצרות המישיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

כ"ה בסיון תשפ"ה | שבת קודש | גליון 154

פרשת שלח לך

שון ועלי חכם בנדרו שמואלי שליט"א

ויבאו עד נחל אשכול
ויכרתו משם זמורה ואשכול ענבים אחד
וישאהו במוט בשנים ומן הרמנים ומן התאנים:

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

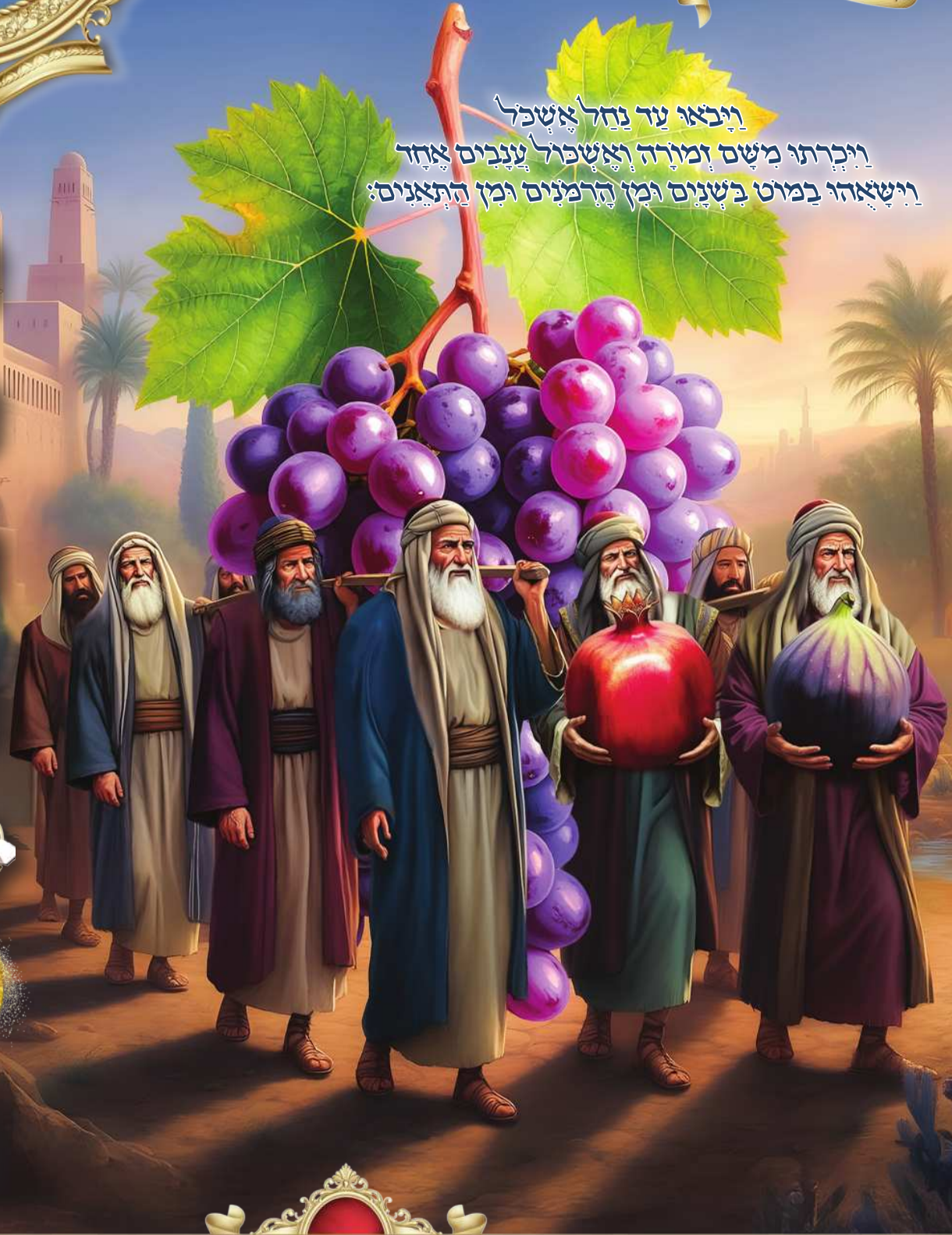
שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציאה	ר"ת
19:10	19:50	20:21	21:17
19:32	19:52	20:23	21:20
19:28	19:48	20:20	21:15
19:28	19:48	20:20	21:15

במנחת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הולולא דצד-יקוא

יום ראשון - כ"ו סיון

כו. התנא יונתן בן עוזיאל, קבור בעמוקה | התנא רבי יוסי בן קיסמא, מירון | רבי אליעזר משה מאג'אר מחכמי ירושלים | רבי שמעון אשריקי ראב"ד לעדת המערבים בירושלים, תרפ"ז | רבי רפאל יוסף בן רובי, מח"ס דרך המלך על הרמב"ם | רבי אברהם סמאג'ה מרובני טונסי, תשל"ח | רבי אהרן זליג ב"ר קלמן קלונימוס שרשבסקי, תרנ"ה | רבי מיכל יהודה ליפקוביץ, תשע"א

יום שני - כ"ז סיון

כו. רבי חנניא בן תרדיון מעשר הרוגז מלכות, קבור ליד ציפורי | רבי מאיר אייזנשטאדט, פנים מאירות, תק"ד | רבי מאיר אוינשטט, מח"ס אור הגנוז כתנור אור, תק"ץ | רבי מרדכי סאויצקי מבוסטון, מח"ס ביכורי מרדכי, תשנ"א

יום שלישי - כ"ח סיון

כח. רבי שמשון אהרן פולנסקי הרב מטעפליק, תש"ו | רבי ישראל זאב גוטסמן ראש ישיבת נצח ישראל, תשנ"א | רבי אברהם אדאדי מטריפולי, מח"ס ויקרא אברהם, תרל"ד

יום רביעי - כ"ט סיון

כט. רבי שלמה דנה, מח"ס שלמי תודה, תרע"ג | רבי יעקב ישראל דיהאן הי"ד, תרפ"ד | רבי יהושע פיטוסי ראב"ד צפת, תשל"א

יום חמישי - ל' סיון

ל. רבי יום טוב ידיד הלוי מגדולי המקובלים בארם צובא, תרפ"ג | רבי אהרון בן ציון חכם ברוך מעולם, מח"ס תולדות אהרן ומשה | רבי יוסף שלוש מרובני העדה המערבית בירושלים תש"ף | רבי שלמה קלוגר, מח"ס האלה לוי שלמה, תרכ"ט | רבי חנניא בן עקשיא, קבור בכפר חנניא | רבי בנימין מקוקץ דידי, מח"ס יד בנימין, תשכ"ט

יום שישי - א' תמוז

א. רבי שמואל ברוך ורנר, מח"ס משפטי שמואל, תשנ"ג | איתמר בן אהרן הכהן, כפר עזרתא | רבי משה, אבי רבי ישראל נאג'ארה, מח"ס לקח טוב, שמ"א | יוסף הצדיק בן יעקב אבינו, קבור בשכם | רבי צבי דידי, מח"ס ארץ צבי, תש"מ | רבי אברהם חיים ב"ר רחמים מרובני בבל, תשי"ד | נסים חורי מעיר תיטאון מחכמי תוניסיה, תשכ"ו | רבי קלמן קלונימוס הלוי אפשטיין, מח"ס מאור ושמש, תקפ"ז | רבי אברהם חיים, מרובני בבל, התש"ד

יום שבת - ב' תמוז

ב. רבי יוסף בן וואליד, מח"ס שמו יוסף | רבי מרדכי זאב הלוי אישינא, מח"ס מפרשי הים | רבי נחמן מהורדקא תלמיד הבעש"ט, תקכ"ה | רבי אברהם מטריסק, המגן אברהם, התרמ"ט

בס"ד

מוסדות המייש"ר

פריון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מו"ר גדול המקובלים

שלושה 3 א מואטסאפ

לעריכת אזכרות

באזכרת צדקיים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלושה 7 א מואטסאפ

הידור מצווה

הטבעת לספרי תורה, תפילין ומצוות כפיחור של מו"ר שליט"א וכן כל ספרי מו"ר

שלושה 5

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון **שלושה 6** הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא לגייע ללא קביעת תור מראש

רמיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שמוות טספים **שלושה 7**

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה

שאל את הכנסת או הכנס לאחר הישיבה

ישיבה גדולה

לכבוד חתונות חתונה

שלושה 10

מכון להוצאת ספרים

ניתן להקדיש לעז

תהילים לילדים

להזכרת שמות בלימוד התהילים לילדים **שלושה 11**

חלוקת ספרי חזונו הדימי

ללא עלות **שלושה 4**

לקבלת ההלכה

הדמות כ-2 דק של הלכות יש לשלוח בקשה **שלושה 2**

בית הוראה

שאלות אקטואליות בהלכה **שלושה 2**

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | 03-55200004 | אורט ישראל 4 בת-ים

טכ"מן וואצאפ 054-4776356 | קו שמיטת שיעורים: 073-3718129

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

כוח הפה

בסוף פרשת בהעלותך ראינו על מרים הנביאה שדיברה במשה ונצטרעה. ומכאן נלמד בספר משלי (כא, כג) כי 'שומר פיו ולשונו, שומר מצוות נפשו'. אמרו רבותינו במדרש (תנחומא פר' מצורע) 'אל תקרי מצרות, אלא שומר מצרעת נפשו'. כי מי שמדבר לשון הרע, הנשמה שלו נהיית נטועה בצרעת.

הפה זה כמו חיצים. לפני שאדם ירה את החץ ודיבר בפה, עדיין הוא יכול לשלוט על הדיבור. אך אחרי שהוא דיבר, הוא לא יכול לשלוט. ב'סדר עולם' כתוב שהמעשה שמרים דברה במשה ונענשה היה בכ"א סיון ב' אלפים תמ"ט (2,449) לבריאת העולם. פרשתנו פרשת 'שלח' עוסקת בעיקר בעון המרגלים שזה גם כן עניין לשון הרע.

למעשה, לפי אחת השיטות, מעשה 'קורח' בפרשה הבאה התרחש כשעדיין חנו ב'חצרות'. 'ואחר נסעו העם מחצרות, ויחנו במקבר פֶּאֶרָן', שם התרחש מעשה המרגלים. אם כן, מדוע הקדימה התורה את מעשה המרגלים למעשה 'קורח'?

מבאר רש"י **הקדוש**, שזה בכדי לסמוך את פרשת המרגלים למעשה מרים, כדי שידעו כולם את גודל ענשו של לשון הרע, ואילו המרגלים אשר ראו זאת לא למדו מוסר, ודברו על א"י ואמרו עליה שהיא ארץ אוכלת יושביה, ר"ל.

התנא באבות' אומר: שלושה דברים מוציאין את האדם מהעולם - קנאה, תאוה וכבוד. 'קנאה' רומז על 'קורח' שקינא במשה. **'כבוד'** רומז על המרגלים בפרשתנו 'שלח', שחששו שאם יעלו לארץ ישראל הם כבר לא יהיו ראשים, (כי הנשמות שלהם זה מצד 'לאה', וארץ ישראל זה מצד 'דחל', ולא שייך שהם יהיו ראשים שם). ולכן חשבו שיותר טוב שיישארו במדבר. ועניין ה'**תאוה'** מופיע בפרשת 'בהעלותך' כשהאספסוף - אלו ערב רב, התאוה תאוה ורצו בשר ושליו, ואילו הפן לא הספיק להם.

ה'זוהר' הקדוש מדבר בגנות 'לשון הרע' ואומר (בפרשת פקודי) כי יש רוח רעה הנקראת 'סכסוכ"א'. ומי שמדבר לשון הרע, הרוח הזאת שורה עליו וגורמת למוות, וחרב, והרג בעולם. הקב"ה ברא בפה האדם שתי חומות - השפתיים

לוקחים את המת ושמים אותו באיזה מקום עד שהגוף מרקב ומתבלה ונשארו רק העצמות. וכשיש לווייה של אחד גדול שנפטר, עושים את כל הללויות אחריו ואז קוברים את כולם. ולכן לא כל יום עושים לוויית. ובדיוק שהמרגלים הגיעו לארץ ישראל נפטר איוב, ולכן הוציאו באותו היום את כל המתים. והמרגלים שלא הבינו מה קורה, באו בטרוניה 'ארץ אוכלת יושביה'. צריך להתרגל תמיד להסתכל טוב וחיוכי על כל דבר.

עוון לשון הרע

המדרש (בפרשת מצורע) מספר לנו על אותו רוכל שהיה הולך בעיירות ומכריז **'מי רוצה סם חיים'**? שמע אותו רבי ינאי וביקש שיעלה אליו. אמר לו 'זה לא בשבילך', אך רבי ינאי התעקש ולבסוף עלה אליו הרוכל והוציא לו ספר 'תהילים' והראה לו תחילה את הפסוק **'מי האיש החפץ חיים, אוהב ימים לדאות טוב?'** ואז המשיך לפסוק הבא **'נצור לשונך מרע, ושפתך מדבר מרמה'**. אמר רבי ינאי: הרוכל הזה לימד אותי דבר שלא ידעתי!

'מי האיש החפץ חיים'? הכוונה שרוצה לדאות טוב בעולם הבא. מי שמדבר לשון הרע הוא מסכן! כי בכך הוא לוקח על עצמו את העבירות של החבר שלו, ובנוסף הוא גם מפסיד את המצוות שלו שעוברות לזה שדיבר עליו, וכך נשאר בלי כלום לעולם הבא.

הרוכל הוסיף ולימד אותו שמי ששומר על הפה, זוכה לחיים טובים גם **היום** בעולם הזה, וגם בעולם הבא יהיה לו **יום** שכולו טוב! ומי שלא שומר על הפה, גם בעולם הזה אין לו חיים.

הדבר הכי גדול שאדם יכול לעשות הוא - 'סייג לחכמה, שתיקה'. אם אדם יסתכל בטלפון שלו ויבדוק כמה שעות הוא דיבר במשך כל החודש יראה שלכל הפחות דיבר 200 דקות.

הגר"א, כשהיה בדרכו לארץ ישראל, כתב איגרת המכונה גם 'עלים לתרופה', שם מזכיר את בני משפחתו, שאם הם רוצים חיים טובים, שייזהרו לא להיכשל בלשון הרע ולכן לא לדבר על שום איש, גם לא ל'שכת'. כי אם ידבר לשבח, יכול הוא להגיד גם לדברים פחות טובים.

לכן ייזהר האדם כשהוא מגיע

שעות והלשון לא מתעייפת. לכן יש לאדם אחריות גדולה, כי חס ושלום, כל מילה של לשון הרע ורכילות זה איסור נוסף. ולעומת זאת נתן הקב"ה שכר גדול למי שמדבר דברי תורה ודברי חכמה.

האדם יכול בפה שלו להחיות מתים. כשהיה רואה את החבר שלו ואומר לו 'בוקר טוב!' מחייך אליו, ושואל אותו 'איך אתה מרגיש?' הוא נותן לו באותו רגע חיות. לעומת זאת אדם יכול גם להרוג בפיו או באפו. למשל, אחד אומר לו 'אני רוצה לקחת את פלוני לחתן, מה דעתך?' והוא לא אומר כלום, רק מעקם את חוטמו. 'כי באפם הרגו איש', ה' יצילנו. מדובר כאן בדיני נפשות.

'ארץ אוכלת יושביה' המרגלים טעו. בתקופה הקדומה, לא היו עושים כל יום לוויית, אלא היו

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השניעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

שומר מצרות נפשו

אבא שלי זכרונו לברכה היה סנדלר, והרכה פעמים היה צריך לתפור את הסוליה לנעל. ולא הייתה לו מכונת תפירה, ולכן היינו הולכים ל'תפר' שהיה תופר את הנעליים. הוא היה חסיד 'גור' ותלמידו של ה'חפץ חיים'. אבא שלי היה שולח אותי בכוונה אצלו, כי כשהיית בא לשם היה אסור לדבר אחד עם השני. היו יושבים שם הרבה אנשים שעובדים בתחום ייצור נעליים, וכל אחד הגיע עם עשר, חמש עשרה זוגות נעליים שהביאו ל'תפר'. הוא היה מביא לכל אחד ספר 'תהילים' או ספר אחר. ומי שהיה מדבר, היה אומר לו 'לא לדבר, לצאת החוצה'. כל זה אפילו שלא היה מדבר לשון הרע. היה אומר 'אתה באת לפה לתפור נעליים, ופה לא מדברים, ולא משנה מה אתה מדבר. אתה רוצה לחכות בתור, אז תקרא תהילים'.

אחר כך כשבאתי ללמוד בכיתה של חכם בן ציון אבא שאול, פעם אחת הוא לימד הלכות לשון הרע ושאל אותי: 'אתה מכיר את התפר מרחוב דוד ילין?' אמרתי לו: 'כן, אבא שלי היה שולח אותי לתפור אצלו'. אמר לי: 'גם אני הייתי הולך לתפור אצלו נעליים'.

פעם בפורים, כשהיינו הולכים עם אבא לתת משלוח מנות, ראינו בדרך את ה'תפר' הזה, חסיד 'גור' שהיה זקן מופלג. אמר לי אבא: 'תלך שיכרך אותו'. הוא אף פעם לא מדבר לשון הרע. הוא האריך ימים יותר מגיל מאה כי הוא שותק ולא מדבר לשון הרע'.

החפץ חיים כשהיה בגיל 92, היה מראה את השיניים שלו ואומר: 'תספרו את השיניים שלי ותראו שלא חסר אפילו שן אחת, ואף פעם לא הייתי אצל רופא שיניים. ולמה כל זה? כי הוא לא דיבר לשון הרע'.

אחד מהתלמידים של החפץ חיים רצה לעלות לארץ ישראל. אמר לו החפץ חיים: 'אתה עולה לארץ ישראל שם יש ניסיון קשה יותר של לשון הרע'. כי כמה שהמקום יותר קדוש, יש יותר ניסיון.

שלו, שלכל החיילים יהיו מדים בצבע מסויים עם כל מיני צורות מיוחדות. תשעה חודשים לפני היום המיועד, מינה המלך איש שיהיה אחראי ויזמין כמות ענק של מדים חדשים ומגוחצים לכל החיילים. עם תקציב לא הייתה בעיה, הלך האישי למספר חייטים וסגר עם כל היט על כמות מסוימת.

היו כאלה חרוצים שסיימו את העבודה במהירות והחזמנה היתה מוכנה תוך חודשים מעטים. ואילו העצלנים התחילו את העבודה רק סמוך לזמן המיועד, ובשל כך לא הצליחו לעמוד בכמות המדים המבוקשת. המלך שרצה שהכל יהיה כמו שצריך, תבע את החייטים למשפט. בעת המשפט כל אחד טען את טענותיו. והנה, מתוך עשרים החייטים שעמדו לדין, על חמש עשרה חייטים הושת קנס. ואילו על חמשת החייטים הנותרים נגזרו עונשי מאסר כבדים. כשהבחין השופט בפליאת הנוכחים על פסק הדין, הסביר את החלטתו, 'חמש עשרה החייטים שעליהם הושת הקנס, אין להם מכונות תפירה ולכן עבדו ידנית ולא הספיקו להכין את כל החליפות, אך לכם יש מכונות משוכללות, ובכל זאת התעצלם'. כך גם באיברים של האדם, העבודה היא מוגבלת בכל האיברים. אך הפה זה מכונה של מצוות ולימוד תורה. אך אם הלך האדם ודיבר בפיו דברים בטלים, זה הפסד גדול בהרכה. הפה הוא לא כמו יתר האיברים האחרים, אלא הוא גם עלול להיות המפסיד הגדול עבור האדם.

שלא ייכשל בלשון הרע. אם יספר לאשתו קצת לשון הרע, זה דבר קשה, כי היא לא תעזוב אותו אח"כ. וגם היא לא תכבד אותו בגלל דיבורים כאלו של לשון הרע.

הרב אריה לוי זצ"ל, (היה מכונה רכס של האסירים, כי היה מוכנה לבקר אסירים וחולים ומעודד אותם ומחזק אותם), היה גם נשמר מאוד מעוון לשון הרע. שאלו אותו פעם 'איך הצלחת להשמר כל-כך?' במקום תשובה סיפר כך: בצעירותי נהגתי לשבת ללמוד בעזרת נשים של אחד מבתי הכנסת בעיירה מסוימת. באותה התקופה החפץ חיים עדיין לא היה מפורסם, והיה הולך ממקום למקום למכור את הספרים שלו. באחד הימים, הגיע ה'חפץ חיים' לבית הכנסת כדי להציע לאנשים את הספר שלו. והנה החפץ חיים שם לב לכך שעל 'עמוד' של התפילה של החזן מודבק קלף, עליו כתוב 'שיויתי הוי"ה לנגדי תמיד', ובגלל הנרות שמדליקים על גבי העמוד, התחיל העשן להשחיר את המילים של הפסוק הזה, בהעדרו של כיסוי זכוכית לשמירה. פנה החפץ חיים לאדם שעמד בקרבתו ובקשו שידבר עם הגבאי על כך שיש לפעול בעניין ולהזהר ממחיקת השם הקדוש. ענה לו אותו אדם 'אתה צודק, אך יש כאן את פלוני שמעכב את זה...'. החפץ חיים רק שמע את זה, שם את שתי ידיו על אוניו, וברח מבית הכנסת. סיים רבי אריה לוי: 'אני הייתי שם, ומהעזרת נשים שמעתי את הזעקה של החפץ חיים כאילו שהיה שם שריפה, וראיתי כיצד ברח מהמקום'.

קדושת הפה

בספרים הקדושים הביאו משל על מלך אחד שהחליט לקרוא יום העצמאות של המדינה

מעמד סיום הש"ס והזדה"ק

לדגל יום השנה הראשון של מן זקן המקובלים הסבא קדישא

רבי שלום שמואל זצוק"ל

שיתקיים אי"ה כ"ח סיון תשפ"ה

כל הקודם להירשם מראש לסעודת ההילולא - זוכה

התקשרו עכשיו והבטיחו את מקומכם למעמד קדוש זה של סעודת ההילולא!

03-5520004 <<<

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן דות ה"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

עסקים משתלמים, והוא נסע לשם ועשה עסקים טובים והשקיע. לפני שכא לסגור את העסקאות, היה צריך לחזור לניו יורק לדאוג את המצב של החשבונות שלו ולדבר עם הבנקים ולדאוג את הדבר כדאי או לא. כל זה לפני שהוא סוגר ממש. הוא הגיע לשדה התעופה ב'מרדוק' וקנה מקום במחלקת העסקים. לפתע הגיע למחלקת העסקים, שיית סעודי עב כרס, ונוכח שלא נותר לו מקום. והנה הוא רואה את היהודי הזה מולו. אומר לו השיית 'קום ותן לי לשבת.. אתה יהודי, יאללה קום'. אמר רבי משה: 'מה זה תקום? שילמתי על מקומי כמו כולם'. בינתיים אף אחד לא מתערב כי כולם מפחדים, מדובר בשיית גדול ומפחיד מאוד. והוא גם שוקל הרכה.. לכן כולם מחכים. אומר לו השיית: 'אם אתה לא קם, אני אשבור לך את כל העצמות.. אתה פה היהודי היחיד. רד מיד'. לא היה לו ברירה וירד, והתקשר לאשתו ואמר לה 'תראי, עליתי למטוס אבל ירדתי חזרה, יש לי איזה איזה עניין.. תדעי שאני לא מגיע עם המטוס הזה, אני אעלה עוד מעט במטוס אחר, ואעדכן אותך..'. המטוס הזה לא הגיע לניו יורק.. הייתה בו תקלה והתרסק וכל נוסעיו נהרגו.. 'שומר פיו ולשונו', ה' הציל אותו.

הניצחון בזכות התורה

אומרים רבותינו: "ראשית עריסותיכם חלה תרימו תרומה". הפשט ידוע, שצריך להפריש חלה מהעיסה, אבל רבותינו דרשו: "ראשית עריסותיכם" - שאדם כשקם בתחילת היום ממיטתו, מעריסו, חלה תרימו לה' - צריך לעשות עבודת ה' בלימוד תורה, קודם כל להכין את עצמו בהתלהבות גדולה לתורה ולתפילה. וזה נרמז בראשי תיבות "חלה".

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' סבב התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"ג

יקי קורן פלוני

הקידוש ע"י ה"ח פלוני אלמוני יהיו יה"ר שיזכה לשפעה ברכה
הצלה פרנסה טובה ובשפע, טות ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן

להקדישות: **03-552-0004**

ואם אדם רואה שמישהו מדבר לשון הרע, יקח אותו לצד ובנועם יסביר לו את משמעות הדבר. ראש הישיבה ב'פורת יוסף', לפעמים היו יושבים סביבו רבנים גדולים. אם היה רואה שמתחילים לדבר על איזה משהו, היה אומר 'מחילה, לא מרגיש טוב..'. והיה לוקח את הרגלים ויוצא החוצה ובורח.

אחד הרבנים הגדולים פעם התארח באיזה בית וגתנו לו 'חמין' לאכול, למרות שהוא אכל מוקדם יותר כי היה צריך ללכת לדרוש באיזה מקום. בכל זאת אכל ואמר לבעלת הבית 'החמין מאוד טעים. יש עוד צלחת?' וכך ביקש עוד צלחת עד שגמר לה את כל החמין. בסוף נשאר קצת בסיר, טעמו בני הבית וראו שבמקום שמן הכניסו בטעות נפט לחמין. והוא לא רצה שהיא תעלב ולכן אכל את כל הסיר. אחר כך הוא הסביר לתלמידים שלו שבעת שאכל את החמין הרגיש שיש בזה נפט שהאישה הכניסה בטעות. ולכן אכל את הכל.

מוות וחיים ביד לשון

בזוהר הקדוש כתוב, שמי שמדבר על חברו מתגלגל בכלב נובח, 'זיקרא לה נובח'. הנפש שלו נכנסת בתוך כלב, ואז הוא נובח ונובח ואיזה ייסורים יש לו, אזי ואבוי! מאוד צריך להיזהר בזה.

מספרים משל שמלך פרס' פעם לא הרגיש טוב אמרו הרופאים שהרפאה שלו זה 'חלב לביאה'. חיפשו מי יכול ללכת ללביאה ולהביא חלב. מצאו איזה גיבור אחד שאמר 'אני יודע ויכול להביא'. לקח איתו כבשים וכמה סדינים לבנים והלך ליער איפה שנמצאת הלביאה, וכל פעם היה מתחבא ושולח לה כבש, ועוד כבש. עד שלאט לאט התקרב אליה ונהיו חברים והיה מלטף אותה ובפעם האחרונה לקח ממנה חלב בבקבוק. בדרכו חזר, התעייף ונשכב באיזה מקום לישון. והנה הוא חולם שהאיברים שלו מתווכחים אחד עם השני. הרגילים אומרות: 'העיקר זה אנחנו. אם אנו הרגילים לא היינו הולכים להביא את החלב, אז לא

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידינו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר ה"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתיחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאגרי המוסדות

פרשתנו השבוע עוסקת בספור עצוב, סיפור לפני יותר משלושת אלפים שנה, ואנו עד היום סובלים ממנו, עם ישראל קיבלו את התורה וכ"ז הגיע הזמן להכניס אותם לארץ ישראל כמו שהשם יתברך הבטיח להם, השם יתברך אומר למשה שלח לך אנשים שירגלו את הארץ לדאות מה טיבה של הארץ, משה מקיים ציווי השם בוחר אנשי שם הכוונה רש"י כותב אנשים רמי מעלה, נשיא מכל שבט, שולח אותם לדגל, הם מגיעים לארץ, והשם סידר את הכול שיהיה בצורה הכי טובה, כי באמת היו שמה ענקים גדולים, השם סיכב שבדיוק יתעסקו כולם בקבורות קוברים את משפחותיהם, וכתוצאה מזה לא שמו כל כך לב אליהם, במקום לדאות את הטוב הזה לדאות את השגחה הפרטית איך שמתכבה להם, ראו רק את הרע, ראו פירות גדולים שמור בריות משונות וכו', לכאורה **אדרבה זה ברכה**, אבל הם לקחו את זה לצד השני, וחזרו למשה ואהרן ולכל בני ישראל והתחילו ללכת על הארץ הקדושה, "ארץ אוכלת יושביה" וכ"ז כל נשיא היה בוכה ואז משפחתו משתתפים ובוכים וכ"ז, עד שכל עם ישראל נעו בכביה, עד שהשם אמר שכל העם הזה ימותו כמדבר, ועל זה שכנו בכיה של חינו, יבכו בכיה לדורות שזה תשעה באב, שבו יחרבו שני בתי המקדש, ועד היום אנחנו מתאבלים בגלל החטא שחטו המרגלים, לכאורה צריך להבין מה קורה פה הרי מדובר באנשי שם נשיאים, מה גרם להם ככה לטעות ולפיל עד כדי כך לכפור בהשם יתברך?? רק עכשיו קיבלו את התורה, וראו את השם עין בעין, איך הגיעו למצב הזה? ומי שלא רצה לטעות לא טעה, יהושע וכלב לא טעו וזה הוכחה שהיה להם בחירה, ידוע המדרש שהנשיאים פחדו שיכנסו לארץ כבר לא יהיו נשיאים, ויעמדו אחרים במקומם הם פחדו על מצב הכבוד שלהם שלא ינוק, לכן דיברו דברים רעים על הארץ ככה שלא יעלו לארץ וישארו במדבר והם ישארו בתפקידם, כדי לשמור על המצב הכבוד שלהם, הם לא ראו את ההשגחה הם היו נעולים בגניעה האישית שלהם וזה היה התוצאה, הרי לנו מסיפור זה שיהודי כלי אמונה חזקה בהשם יתברך קשה לא יכול לעשות רצון השם, עיקר עבודת השם תחילתו וסופה אינו אלא חיזוק ליבנו באמונה שהשם יתברך מנהיג את כל העולם לטובתנו, ולשום בריאה בעולם אין כוח לעשות פעולה זולתי רצונו, וזה הסיבה שבה אנו בגלות עד היום,

הבא נתחזק ביסוד זה ונשמח את אבינו שבשמיים על ידי שנמליך אותו על כל מה שקורה בחייו

אמן ואמן שבת שלום

החכמים הם נקראים "עיני העדה", איך כתוב בפרשה "והיה אם מעיני העדה" - תלמידי חכמים הם עיני העדה.

הרב יעקב מוצפי ע"ה

מספר מורנו הרב בניהו שליט"א, שכל יום שישי אחה"צ היו הולכים להתפלל בכותל, ושם היה יושב **חכם יעקב מוצפי ע"ה** והיה גורם משניות בע"פ, ואח"כ היה מברך אותם, וכל מה שהיה מברך, כך היה נהיה. והיו יודעים לפי מה שהוא מברך ביום שישי, מה שיהיה במהלך כל השבוע הבא. לא היה צריך להגיד לו על מה לברך, אלא הוא מעצמו היה מברך, והמתברך היה מבין שהשבוע יהיה אותו כך וכך והכל יסתדר.

כשהיו עולים לאוטובוס ביום שישי בשביל לנסוע לכותל המערבי, היו רואים את חכם יעקב מוצפי יושב באוטובוס. היה באוטובוס דוחק רב של נשים וגברים, **ומספר הרב בניהו שליט"א שהוא ירד מהאוטובוס עקב כך**. הלך הרב לביהכ"ס 'אברהמוף' שם היה קורא בתורה, ושם היה יהודי בשם יונתן בצלאל שהיה לו אופנוע עם סירה והוא היה עוזר לחכם יעקב ביום יום. ביקש ממנו הרב בניהו שייקח אותו באופנוע שלו, כי זה לא כבוד לרב שהוא צריך לשבת באוטובוס שיש בו דוחק של נשים וגברים. וכך היה, כל יום שישי היו נוסעים לכותל באופנוע של יונתן, חכם יעקב והרב בניהו שליט"א, במשך כמה שנים.

בנוסף לימי שישי, היו הולכים פעמיים בשנה לכותל, בט' באב ובשמחת תורה, כאשר בט' באב היה עושה חכם יעקב בכיות, עש שהרגישו כאילו השמיים היו בוכים, ובשמחת תורה היה עושה שמחה גדולה - "ישמחו השמים ותגל הארץ".

בכגדד הוא היה ראש השוחטים. כשבא לארץ, לא רצה לאכול בשר, אלא אם כן הוא היה בודק את הסכין, והרב חופק"מה ע"ה שהיה סומך עליו, היה שוחט, ובחגים היה אוכל מהבשר הזה.

כל יום שישי, היה קונה לכבוד שבת ב'שוק הבוכרים', והיה עולה ברחוב יחזקאל לכיוון רחוב צפניה שם היה גר, עם שני סלים גדולים. **כשהגיע לו עזרה, לא היה רוצה, והיה אומר 'לכבוד שבת, אני מרים'**.

הוא היה לומד בבית מדרש, וכשהיה עייף, היה ישן

"חלה" - ידוע שהאדם נקרא "נפש חיה" ו"חיה", האדם לנפש חיה, זה החלה. וגם זה חלק לעולם הבא, שאדם צריך שיהיה לו חלק לעולם הבא.

גם דרשו רבותינו, שאדם יש לו דרך איך הוא הולך במצוות: קודם כל הוא תינוק - עושים לו ברית מילה כשהוא בן שמונת ימים. אחר כך יש לו ביום השלושים עושים לו פדיון הכן. אחר כך בגיל חמש הוא נכנס ללמוד חומש. אז זה שאומר "חלה" זה ראשי תיבות: ח' - שמונת ימי מילה, ל' - 30 יום שעושים לו פדיון הכן, ואחר כך ה' - זה גיל חמש שנכנס ללמוד תורה.

וכך כשאדם קם, המחשבות שלו טהורות והוא הולך בדרך ה' והוא משתדל "ראשית עריסותיכם" - המחשבה הראשונה שלו זה איך הוא ינהג היום, איך הוא יעשה עבודת ה', איך הוא יעשה את כל היום יפה. זה נקרא "הן עם לכבוד ישכון". איך הוא קם כמו לכבוד? "הן" הן אותיות שהם לא מתחברות עם שום אות - הן ה' לכד וג' לכד. זה רק עם ישראל - הן לא מתחברות. לכן אמר עליהן "הן" שהם לא מתחברים עם אף אחד. "לכבוד ישכון" - איך הוא קם בבוקר לקריאת שמע, איך הוא קם לכבוד. ואז זה נוהג לו כוח להכניע את כל אויביו.

ולכן "כלביא" אומר לי רבי שלום, "כלביא" - ראשי תיבות "כי לא בכוח יגבר איש". צריך לדעת ולזכור: "הן עם כלביא יקום" - כי לא בכוח יגבר איש" כי אם בלימוד התורה. כל הכוחות שנותנים לחיילים, על ידי שאנחנו לומדים תורה, יש להם את הכוח להצליח. כל ההצלחה זה כאן, בעורף. אנחנו שיושבים ולומדים תורה ועושים מה שצריך ומתפללים ובוכים לקדוש ברוך הוא. זה נוהג - גיסים ונפלאות - זה נוהג את הכוח לעם ישראל.

לכן הוא אומר "הן עם כלביא יקום". ולכן תלמידיו

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורחמים בדרכי התעלות "נתיבות טובות" והנהגות דרך ארץ מאת הרב משה אהרן זוארץ שליט"א מאגרי המוסדות

חכם – רואה את הנוגד במשקפים נקוים

פרשת השבוע – שלח. כפרשה מסופר על חטא המרגלים שהתורה מציגת שהוציאו דייבת ארץ ישראל. מפרשי התורה דנו ופלטו מה היה חטא המרגלים (הרצה להרוגם הידיעה יעני ברבריהם).

כשהיו המרגלים בארץ היו הללויות ומתים רבים ועל זה אמרו: "ארץ אוכלת יושביה" רש"י הביא שהקב"ה עשה מעשה זה לטובתם שיהיו עוסקים יושבי הארץ בהללויות ולא יכחשו ויתבוננו באנשים הזרים שכאו לרגל בארצם, אולם המרגלים חשבוה לדעה והצהירו על הארץ כי היא: "ארץ אוכלת יושביה".

לכאורה על פי דברי רש"י הללו רואים שהיתה עליהם התביעה שהם פירשו את המציאות לדעתם, בעוד שבאמת של הרברים הקב"ה עשה אותה בדיוק לטובתם.

ואפשר שמצופה היה מהם לדרגתם, אחר ההבטחה מהקב"ה שיכבשו את הארץ שיכינו ויפרשו את הפעולות לטובה ויותר באמונה שמה שהם רואים לטובתם.

חיי האדם מלאים וגדושים, רצופים בהתפתחות ובדברים לא צפויים. מעשים רבים שקורים ופעולות רבות שקורות לאדם – יכולות להתפרש לרוב או לטוב או למוטב. לאדם יש את האפשרות והבחירה איך להתבונן ואיך לפרש את הדברים [ונוגאם לדבר: התקשורת ישנם אנשים המכונים: פרשנים, תפקידם לפרש סיטואציות ומקרים שקרו. את אותה הפעולה פרשן אחד יפרש באופן חיובי והשני יכולה לפרש לשלילי וכן הוא גם בחיי האדם].

אמר שחכם הוא ראשי יתבות: חצי סוס מלאה, הסבר הדבר שהאדם החכם במקור החיים ובמקרים של חסד מסתכל על הטוב שקיים, גם אם חצי מהכוס אינה – הוא בוחר להבחין בטוב, כמה שכן י – כחצי הכוס המלאה.

שלמה המלך היחיד שזכה לכינוי: החכם באדם, אמר: "מכל מלמדי השכלתי". בדבריו אלו מאלפנו כינה החכם באדם: חכם הוא אדם שלומד מכל אחד, לא משנה מה הוא ומי הוא, בכחית 'קבל' האמת ממי שאמר.

ועוד נראה שהחכם מכל דבר בחיים לומד, הוא לא נותן לקורותיו ולמקרים שהוא רואה לעבור לידו אלא הוא לומד מהם לחייו, תובנות ודרכים ממה שראה.

והתובנות מכאן הם שלושה.

האחד: במקרים שאפשר לפרש לטוב או למוטב, לפרש לטוב. וגם אם זה לא כל כך מובן להאמין ולדעת שזה טוב שכל דעבדי רחמנא לטב עבדי.

השני: לדאוג בכל סיטואציה את החלק החיובי, אם יש גם דברים פחות משמחים ודברים משמחים להתבונן בדברים החיוביים.

השלישי: ללמוד מכל דבר בחיים, לקחת תובנות וללמוד מכל מקרה, ולא להתבייש ללמוד גם מאנשים הקטנים מאיתנו בגיל ובחכמה כי 'את' קנה ואל תמכור' – יש לחפש ולדרוש את האמת ולא למכור אותה ולוותר עליה כי מי שאמר אותה קטן או פחות חכם וכו'. את האמת יש לקנות ולא לוותר עליה.

ה' יעזרנו

אמר לה 'את מלווה בריבית!'; ענתה 'לא, אני לא עושה דבר כזה', אמר לה 'לא, את עושה, תחזרי בתשובה!'. הלכה האישה. שבת הבאה שוב פעם כבו לה הנרות. כלילה בא האבא שלה בחלום ואמר לה 'את משקרת לרב? אם תשקרי, את לא תשארי בחיים. לא סתם עושים לך זאת מהשמיים. לכן לרב עוד הפעם לפני שתפרח ממך הנשמה שלך'. הלכה שוב לרב, ואמר לה הרב 'את מבקשת מחילה? ענתה 'כן', אמר לה 'מהיום, ויותר לא תלווי בריבית!'. קיבלה זאת על עצמה, והנרות חזרו לדלוק כרגיל.

ראש הישיבה ר' יהודה צדקה, היה מתפלל כל יום בנץ החמה עם חכם יעקב מוצפי, וכיום שבת היה מתפלל בכיהכ"ס 'שאל צדקה'. הרב צדקה חוצין היה אח של אבא של ראש הישיבה, ואביו של ראש הישיבה היה חכם שאל צדקה והוא היה סוחר ובנה ביהכ"ס 'שאל צדקה' על שמו. ואחיו, חכם צדקה חוצין, היה לו גם כן ביהכ"ס שנקרא 'שמש צדקה'. ראש הישיבה היה מתפלל כל השבוע אצל דוד שלו, ובשבת היה הולך אצל אביו. יום אחד הגיע ראש הישיבה וסיפר לתלמידים 'ב'פורת יוסף', שהיום באה אישה אחת אל חכם יעקב מוצפי, ואומרת לו שבעלה בא בחלום ורוצה לחנוק אותה. אמר לה הרב 'את כנראה נתת לו לעבור על איסור גדול והוא לא יודע על כך. כי אם היה יודע, היה עושה תיקון על כך בחיים חיותו. ואת כבעיה גדולה עכשיו. איך עשית דבר כזה? האישה אמרה לרב 'לא עשית דבר כזה'. למחרת, עוד פעם בעלה בא בחלום ואמר 'את משקרת!'. ורצה לחנוק אותה. פחדה והלכה שוב לרב ואמרה 'כבוד הרב, מה אעשה? עוד פעם בא בחלום'. אמר הרב 'אמרתי לך! את כנראה עשית דבר חמור'. שוב סירבה להודות והלכה. ובפעם השלישית והרביעית שכא לה בעלה בחלום, הודתה האישה בפני הרב, ואז, ראש הישיבה והרב נתנו לה תיקון והכל הסתדר.

בכית המדרש, והיו עוד אנשים שהיו ישינים שם. מרוב שהוא היה שקוע בלימוד, היו רואים אותו כל פעם לובש נעליים אחרות של אחרים שהיו שם גם כן. כל זה מרוב אהבה לתורה.

מספר הרב בנימו שליט"א, שחכם בן ציון אבא שאל ע"ה עשה שיעור בישיבה והיה אומר שאת ה'כזית' צריך לחשב לפי 'נפח'. למשל, תמלא קופסת גפרורים מהמאכל שאתה אוכל, וזה 'כזית'. ולא לפי משקל של עשרים ושבע גרם. הרב בנימו הלך לחכם יעקב מוצפי לשאול אותו 'מה לעשות? איך אפשר לדעת כל פעם שאוכלים אם זה כזית או לא? אני יודע לשקול עשרים ושבע גרם, אך למלא קופסת גפרורים, לא יודע'. ענה חכם יעקב 'אל תשמע להם. עשרים ושבע גרם, ככה אנחנו עושים! וכך תעשה!'. הכל היה ברור אצלו.

הוא היה גאון גדול ולא היה לו פרנסה, היה חי בעוני גדול וכל בגדיו היו טלאים על טלאים. עם כל גדולתו, היה מלמד ילדים לפרנסתו.

חכם יעקב היה גאון גדול כבגד, וראה את הכן איש חי עד גיל תשע, והיה חברותא של חכם סלמן חוגי עבודי ע"ה, שהיה כאן ראב"ד, וכבית דין שלו ישרו הרב אלישיב והרב עובדיה ע"ה, והוא היה ראש בית הדין. והרב יעקב מוצפי היה ראש אב בית דין של 'העדה החרדית הספרדית', וכל דל לא אניס ליה, והיה בקי בכל התורה. כשעלה לארץ, היה כאן חכם צדקה חוצין שכירך 'שהחינו' כשעלה חכם יעקב, ואמר 'בשכילי כבר בא המשיח' והוא הנהיג את הישיבה וביהכ"ס ולימוד התורה אצלו. כולם למדו אצלו, אבא של חכם עובדיה, וחכם עובדיה עצמו, אבא של חכם בן ציון אבא שאל, כולם היו תלמידים שלו. פעם בשנה בערב ר"ח אלול היו יוצאים שני אוטובוסים למירון, אחד של חכם יעקב מוצפי, והשני של חכם סלמן מוצפי ע"ה. כשהיו למשל מגיעים לקבר ר' ישמעאל כהן גדול להתפלל, היתה תחושה שהשמיים והארץ היו בוכים כשהיו קוראים קינה של ר' ישמעאל כהן גדול. היו הולכים לקבר ר' מתיא בן חרש ככפר 'עילפון', ושם היה מספר חכם יעקב מוצפי את הסיפור של ר' מתיא, והיה מוריד נחל דמעה, ומי שהיה שומע את זה, אף פעם יותר לא היה מסתכל במקום אסור, כי הריבורים היו נכנסים בעצמות של השומעים.

פעם באה אליו אישה אחת ואמרה לו שכל ערב שבת כשהיא מדליקה את הנרות, הם נכבים לה.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המייש"ר רח' אודר ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לדוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

הקב"ה משתבח בתורה ואלו שאינם מאמינים אומר להם לכו ותחקרו

(ח"ג דף קנט ע"ב) **אמר רבי שמעון, מפרשתא דא אולימנא דנא דחכמתא, ואשתמעו מנה דזין עלאין ויקירין** אמר רשב"י מהפרשה הזאת של המרגלים למדנו סוד של חכמה ושמענו והבנו ממנה סודות עליונים ויקרים. **תא חזי, קדשא בריך הוא משבח באורייתא** בא וראה שהקב"ה משתבח בתורה הקדושה, **ואמר אזילו באורחי, אשתדלו בפולחני, והא אנא מעייל לכוון לעלמין טבין, לעלמין עלאין** ואמר לישראל תלכו בדרכי ותעסקו בעבודתי ועיי"כ אני מכניס אתכם לעולמות העליונים שהם הכ"ע שכנגד הנר"ן (יהל אור). **בני נשא דלא ידעו, לא מהימני, ולא מסתכלי** אולם בני האדם לא יודעים ולא מאמינים ולא מתבוננים בזה, **קדשא בריך הוא אמר, אזילו אלילו ההוא עלמא טבא, ההוא עלמא עלאה דכסופא** אולם הקב"ה אומר להם לכו ותחקרו את טוב העולם ההוא ואת אותו עולם עליון ונכסף שבו זוכים הצדיקים בעולם הבא, וזהו שכתוב 'שלח לך אנשים ויחזרו את ארץ כנען' שפירושו שתשלח אנשים שיחזרו את הארץ העליונה ע"י התורה והמצוות שבהם הם זוכים את הם יעסקו בעבודתו בעולם הזה (רמ"ק). **אינון אמרי, איך ניכול לאללא ליה, ולמנדע כל האי אולם אותם האנשים אומרים איך נוכל לחקור ולדגל את הארץ העליונה ולדעת מכל זה.**

בכח התורה יתורצו כל השאלות

מה כתיב. עלו זה בנגב, אשתדלו באורייתא, ותחמוזו דהא היא קיימא קמייכו, ומנה תגדעון ליה עלו זה בנגב דהיינו שתעסקו בתורה שניתנה בצד החסד שבין שיהיה צד נגב ועיי"כ כח התורה תראו שהעולם הרוחני העליון עומד וקיים לפניכם וממנה תוכלו לדעת את ענינו. (במדבר יג) **ודאיתם את הארץ מה היא וגו' תחמוזו מנה ההוא עלמא, דהא יודתא דאחסנא, דאנא עייל לכו בה** תראו מכח התורה את אותו עולם הבא שהוא ירושת הנחלה שאני מכניס אתכם לתוכו מאחד שזכיתם בזה ע"י התורה. **ואת העם היושב עליה, אינון צדיקיא דבגנתא דערן, דקיימו שורין שורין ביקרא עלאה, בדרגין עלאין** פירושו שהם אלו הצדיקים שבגן עדן שהם עומדים שם בכשרות ושרות בכבוד עליון ובמדרגת עליונות כל אחד כפי מדרגתו דהיינו שתראו את כל כחות הצדיקים ואת המקום של כל כח וכת (רמ"ק).

בכח התורה תראו על מה הצדיקים מקבלים שכר

החזק הוא תרפה, בה תחמוזי אי זכו לכל האי כד

צריך לעסוק בתורה לשמה ולהתחבר אליה בראוי

עותרא דהאי עלמא אכיד בגינה, חשיב דכלא הוא מאחר שהם חושבים שאין בה שכר לעוסקים בה כי הם רואים שנאכד מהם העושר של העולם עיי"כ שהם עוסקים בה ומשום כך הם חושבים שבאמת כל עסק התורה כך הוא שהוא יבש ונטב מכל חיות מאחר שהם חושבים שהם לא יזכו לא בעוה"ז ולא בעוה"ב (יהל אור). **בנגב: כמח דאת אמר** (בראשית ח) **תרכבו המים, ומתרוממין נגיבו כי מש"כ** 'בנגב' הוא כמו מש"כ 'תרכבו המים' שהתרגום של הפסוק הוא נגיבו מ"א כי כך הם חושבים שהתורה יבשה מכל דבר.

אתקפו על יצריהון, ותברו ליה, אי לא ככח התורה תראו האם הצדיקים זכו לכל אותו הכבוד העליון עיי"כ שהם התגברו וכבשו את יצרם ושברו והכניעו אותו או שלא. **או כד אתקפו באורייתא, למלעי בה יממא וליילא.** או שמקבלים שכר מחמת שהתחזקו בתורה לעסוק בה יומם וליילה. **או אי ארפו ידיהו מנה, וזכו לכל האי או** ח"ו הרפו ידיהם מן התורה ובכל זאת זכו לכל זה ובודאי שאם רפו ידיהם מן התורה לא זוכים לג"ע. **המעט הוא אם רב, אי סגיאינו אינון דאשתדלו בפולחני, ואתקיפו באורייתא, בגין דזכו לכל האי אי לא האם יש הרבה צדיקים שעסקו בעבודתי והתחזקו בתורה ומשום כך הם זכו לכל זה או לא.**

ע"י התורה תוכלו לדעת את סוד הארץ

ומה הארץ השמנה היא אם רזה. (במדבר יג) **מדאורייתא תגדעון מה הארץ. מה ההוא עלמא אי אסגי טיבו עלאה ליתבהא, או אי אעיר מנה כלום** שע"י התורה תוכלו לדעת את סוד הארץ ומהו אותו עולם עליון האם יש בו רוב טוב עליון ליושבויו או האם הוא חסר מהטוב הצפון לצדיקים. **היש בה עץ אם אין, האית בה אילנא דחי, לעלם ולעלמי עלמין, או אי צורא דחי אשתכח בגוה, אם לא** האם יש בה את אור אילן החיים של ז"א לעולם ולעלמי עולמים או האם רק צדור החיים של המלכות נמצא שם או האם אין בו שום הארה כלל (יהל אור).

ישנם אנשים שנכנסים ללימוד התורה בעצלות וביבשות כמו הנגב

(דף ק"ס ע"א) **ויצעלו בנגב ויבא עד חברון.** (במדבר יג) **ויצעלו בנגב, בני נשא סלקין בגוה בנגב, בלכא עצלא, כמאן דאשתדל כמנא, בנגיבו פירושו על** אלו הבני האדם שעולים ונכנסים אל התורה רק כסוד נגב דהיינו שהם עוסקים בה בלב עצלן וככד כמו מי שעוסק באיזה דבר בחינם וביבשות בלא שום לחלוחית וחיות, **בה אנר, חמי דהא דחשיב דלית**

לכתר ויבא עד חברון, עד דאתי לאתהבא בה, קארי ושאני בה והנה מה כתוב אח"כ 'ויבא עד חברון', דהיינו שיש בחינה בעסק התורה שתעסקו בה לשמה ועיי"כ תתחברו בה כראוי שאו תקראו בתורה שבכתב ותשנו בתורה שבעל פה לשמה (יהל אור). (במדבר י"ג) **ושם אחימן ששי ותלמי, תמן חמי פליגן סגיאינו, טמא וטהור, אסור ומוותר, (נ"א כשר ופסול) עונשין ואנרין** שם בתורה תראו שיש בה חילוקים של טמא וטהור אסור ומוותר עונש ושכר מאחר שאלו הענינים היו חציים מבני אדם וחציים ממלאכים וכך כנגדם יש טמא וטהור וכיו"ב (יהל אור). **אלין אינון ארתי דאורייתא, דקדוקי אורייתא. ילידי הענק, דאתילידו מסטרא דגבורה** הם דרכי התורה ודקדוקי התורה שהם נקראים ילידי הענק מאחר שהם נולדו מצד הגבורה הנקראת ענק כי דקדוקי התורה ובי"ג מידות שהתורה נדרשת בהם הם מצד הגבורה (יהל אור).

כפי הכנת האדם באמונה כך הוא דורש את התורה ושמה בה

ויבאו עד נחל אשכול, (במדבר יג) אלין אינון מלי אנרה, דרשה, דתליין מסטרא דמהימנותא הם אלו דברי האגדה והדרשה שהם תלויים ונמצאים בצד האמונה כדוגמת הענינים התלויים באשכול כי כפי הכנת האדם באמונה כך הוא דורש באגדה ואם אין אמונתו שלמה הוא דורש אגדות של דופי (רמ"ק). **ויכרתו משם זמורה וגו', אולפין מתמן ראשי פרקין, ראשי מלין** שלומדים משם רק ראשי פרקים וראשי דברים כי כך הוא סדר לימוד סודות התורה שכתולה מוסרים לו רק ראשי פרקים, **אינון דבני מהימנותא, חדאן במלין, ומתברכן מלין בגייהו, ומסתכלן שרשא חד ועקרא חד, ולא אשתכח בהו פודא** כי אלו שהם מבני האמונה הם שמחים בדברים האלו ומתברכים הדברים האלו בתוכם כי הם רואים שהכל הוא שורש אחד ועיקר אחד שלא נמצא בהם פירוד ולכן נאמר עליהם 'אשכול ענבים אחד' כי הכל אצלם באחדות אחת (רמ"ק). **אינון דלא משתכחי בני מהימנותא, ולא אולפי אורייתא לשמה, שוין ליה למיהימנותא בפודא** אולם אלו שהם לא מבני האמונה הם לא לומדים תורה לשמה והם שמים את האמונה כפירוד עיי"כ שנראה להם שהאמרים סותרים זה את זה (יהל אור), **הדא הוא דכתיב וישאוהו כמוט בשנים, בפודא** וזהו מש"כ 'וישאוהו

זוהר על הפרשה

הלב, ויסתמרון ההוא רשימא קדישא, דכתיב, (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם יידשו ארץ וגם שנשמור את אותו הירושם הקדוש של הכרית שכתוב 'ועמד כולם צדיקים' שהוא ע"י שמירת הכרית ועי"כ הם יוכלו לרשת את גן עדן הארץ.

צריך להיזהר שלא למרוד בתורה מאחר שהתורה היא שמו של הקב"ה

אבל, (ר"ק ע"ב) (במדבר י"ד) אך ביהוה אל תמרדו, בעי דלא ימרדון באודייתא, דאודייתא לא בעי עותרא, ולא מאני דכספא ודחכא שצריך להיזהר שלא למרוד בתורה מאחר שהתורה היא שמו של הקב"ה והמורד בתורה כמורד בו יתברך, כי אין צריך לעסק התורה עושר וכל כסף וזהב מאחר שהתורה מונחת בקרן זוית וכל הרוצה ליטלה יבוא ויטול (יהל אור). ואתם אל תיראו את עם הארץ, דהא גופא תבירא, אי ישתדל באודייתא, ישכח אסוותא בכלא כי אפילו אם גופו שבור וחולה כמאוד בכל זאת הוא יעסוק בתורה הוא ימצא בה רפואה בכל. דהא הוא דכתיב וזהו מש"כ, (משל א) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. וכתיב (משל ד) ולכל בשרו מרפא. ואתם אל תיראו את עם הארץ וכל אינון מקטרגי, אינון מכרזאן ואמרי, פנו אתר לפלגייא עבדא דמלכא בגין כך אל תיראו שהרי כל אלו המקטרגים הורפכים להיות מאוהביו ומכריזים לפניו ואומרים פנו מקום לפלוגי שהוא עבד המלך ולכן כתוב אל תיראו כי בסופו של דבר הקב"ה יתפוך אותם לברכה.

המקטרגים בעצמם יכינו את המזון בכל יום ללומדי התורה

כי לחמנו הם, אינון בגרמיהו מזמנו מזוני בכל יומא לאינון דמשתדלי באודייתא ומש"כ כי לחמנו הם' פירושו שאותם המקטרגים בעצמם הם יכינו את המזון בכל יום לכל אלו שעוסק בתורה. כמה דאתא אמר כמ"ש (מלכים א יז) ואת העורבים צויתי לכלכלך. וכתיב (מלכים א יז) והעורבים מביאים לו לחם ובשר כי אפילו שהעורבים הם מצד הרע של הטומאה בכל זאת הם הכינו את המזון לאליהו הנביא וכך גם אלו המקטרגים הם בעצמם יכינו את המזון לצדיקים. סר צלם מעליהם. מאן צלם מה הכוונה צלם. דא תוקפא דדינא קשיא אלא הוא תוקף הדין הקשה הבא מהחיצונים שהוא יוסר מעל לומדי התורה. מאי טעמא אעדי ומה הסיבה שהוא יוסר מהם. משום דיהוה אתנו אל תיראום. כלא אעדיא בגין אודייתא אלא הוא משום שה' אתנו אל תיראום, כי כל כוחם סר ומתטל מפני כח התורה. וזכא חולקיהו דאינון דמשתדלי באודייתא לשמה, דהא מתקשרי בקודשא בריך הוא ממש. ואקרון אחים ורעים אשרי חלקם של אלו העוסקים בתורה לשמה שהרי הם מתקשרים בקב"ה ממש ועי"כ הם נקראים אחים ורעים. דהא הוא דכתיב זהו מש"כ, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אברהם נא שלום כך דהיינו שהם אחים בלימוד תורת הפשט ורעים ע"י לימוד תורת הסוד (יהל אור).

בארי אולם עם כל זאת וגם ילידי הענק ראינו שם' כי גם צריך לזה טף חזק וגבור כארי. (דאשתכח תמן תדירא) בגין דהיא מתשת חיליה דבר נש לאשתדלא בהווא איסור וחתר, טמא וטהור, כשר ופסול. מאן יוכל לזכא בה מאחר שהתורה מתשת את כוחו של האדם כאשר הוא עוסק בדיני איסור והיתר טמא וטהור כשר ופסול ומשום כך מי יוכל לזכות בתורה.

מחוסרי האמונה מניאים את לב ישראל מאביהם שבשמים

ועוד, עמלק יושב בארץ הנגב. (במדבר יג) אי יימא בר נש, דאפילו בכל דא יזכי שככל זאת אם יאמר האדם שאפילו אם הוא יזכה לכל הדברים של עושר וחזק הטף בכל זאת, עמלק יושב בארץ הנגב, הא יצרא בישא, קטיגורא, מקטרגא דבר נש, דישתכח תדיד בגופא שהוא היצר הרע המקטרג שהוא מקטרג על האדם שהוא נמצא תמיד בגופו של האדם. וחתתי והאמורי וגו', כמה מקטרגי משתכחי תמן. (בגין) דלא יכיל בר נש למיעל בהווא עלמא כלל, מאן יזכי ליה, ומאן ייעול בגויה וכן עוד נמצאים כנגדו הוהו והאמורי שהם הכוחות הממונים תחת היצר הרע ואז כמה מקטרגים נמצאים שם שע"כ לא יוכל האדם להיכנס אל אותו העולם העליון ולכן הם אומרים שמי הוא זה שיזכה אליו ומי הוא זה שיזכה להיכנס אליו, (במדבר לב) ויניאו את לב בני ישראל. בגין דאפיקו שום ביש עלה, כמה דאתא אמר ויניאו את דבת הארץ ובדברים אלו הם מניאים את לב ישראל מאביהם שבשמים מאחר שהם מוציאים שם רע על עבודתו כמו שנאמר על המרגלים ויניאו את דבת הארץ רעה ע"י שהם אמרו שא"ל לזכות אל גן עדן הארץ.

בעלי האמונה משתדלים בעבודת הקב"ה והקב"ה מסייע ועוזר להם

אינון בני מהזינותא מאי קא אמרי אולם בני האמונה מה הם אומרים כנגדם, אם חפץ בנו יהוה ונתנה לנו. כיון דישתדל בר נש ברעוהא דלכא לגבי קדשא בריך הוא שמכיון שמשתדל האדם ברצון הלב בעבודת הקב"ה או הקב"ה עוזר ומסייע, לא בעי מנן אלא לבא מאחר שאין הקב"ה רוצה מאיתנו אלא רק את

במוט בשנים' כי הם לומדים ושמים את הסודות בפירוד. מהו במוט. כמה דאתא אמר (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך כי מה הפירוש 'במוט' אלא הוא כמו מש"כ 'אל יתן למוט רגלך' שפירושו מלשון נפילה כי ע"י נפילתם באמונה הם שמים אותה בפירוד (יהל אור). ומן הרמונים ומן התאנים, כלא שוין להני מילי לסטרא אחרא, לסטרא דמינאי, לסטרא דפירודא שהם מפרשים ומשווים את כל דברי התורה לאלו הדברים של הסט"א ולצד המינות והכפירה ולצד הפירוד.

אלו שאינם מבני האמונה שבים מדרך האמת וחוזרים לצד הרע

דהא הוא דכתיב וזהו מש"כ וישכו מתור הארץ. וישבו, תייבין לסטרא בישא, ותייבין מארחא דקשוט פירושו שהם שבים וחוזרים לצד הרע ע"י שהם שבים מדרך האמת, אמרי, מאי אכפת לן. עד יומא לא חמינא טב לעלמא, אעמלנא בה, ביותא ריקם והם אומרים מה אכפת לנו אם נלמד תורה או לא הרי עד היום לא ראינו טוב בעולם כי אפילו שעמלנו בתורה בכל זאת בתני ריקם מכל. יתיבנא בקלנא דעמא, ולתהווא עלמא מאן יזכי ומאן ייעול לגויה, טב לן דלא אטרנא כולי האי ומשום כך אנו יושבים בכיוון בין העם וכן מי יוכל באמת לזכות ומי יוכל להיכנס אל העולם העליון מאחר שדבר זה קשה מאוד ולכן טוב לנו שלא היינו מטריחים את עצמנו כל כך בעסק התורה. (במדבר י"ג) ויספרו לו ויאמרו וגו', הא אעמלנא ולאניא, בגין למנדע חולקא דתהווא עלמא שאלו הבני אדם הפורשים מהתורה אומרים שהרי עמלנו ויגענו בתורה בכדי לדעת את החלק של העולם הבא. וגם זכת חלב ודבש היא, טב הוא ההוא עלמא עלאה, כמה דידענא באודייתא, אבל מאן יכיל למזכי ביה והנה גם זכת חלב ודבש היא כי באמת אנו יודעים מהתורה שהעולם העליון הוא טוב אבל מי יוכל לזכות בו מאחר שדבר זה קשה מאוד.

מחוסרי האמונה חושבים רק על העוה"ז ולא מאמינים שיזכו לתורה

אפס כי עז העם, (במדבר יג) תקיף הוא, דלא יחשיב כל עלמא כלל, בגין דיהא ליה עותרא סגיא לאשתדלא ביה, מאן הוא דיוכי בה דהיינו שמי שרוצה לזכות בתורה צריך להיות עז וחזק בעשירות גדולה עד שלא יהיה חשוכ אצלו לכלום כל הבלי העולם כי משום כך צריך שתהיה לו עשירות גדולה כי ע"כ הוא יוכל לעסוק בתורה בלא דאגת כלל ולכן הם אומרים מי הוא זה שיכול לזכות בה. ודאי אפס כי עז העם היושב בארץ, מאן דבעי למזכי בה, בעי למחוי תקיף בעותרא, כמה דאתא אמר (משל יח) ועשיר יענה עזות מי שרוצה לזכות בה הוא צריך להיות חזק מאוד בעשירות גדולה כמו שנאמר ויעשיר יענה עזות, דהיינו שהעשיר הוא עז ולכן פה שכתוב עז הכוונה שצריך עשירות בכדי לזכות בתורה. והערים גדולות בצורות. בתין מליין כל טובא, דלא יחסרון מכלא שצריך שיהיו בתים מלאים בכל טוב שלא יחסרו דבר כדרך שעושים במכצרים. ועם כל דא וגם לילדי הענק ראינו שם, בעי גופא תקיף, גיבר

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידח שמואל'ל שליט"א**
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש'**
ומה ששמע מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המקובל הגאון **רבי יעקב עדס שליט"א**, כאשר היה מגיע להיכל הישיבה הקדושה להתברך מפי רבינו, בצאתו היה הולך לאחוריו את כל בית המדרש, בכדי שלא להראות את גבו לרבינו כנהוג במקומות קדושים.

כך גדולי הדור מכל החוגים והעדות, ראו ברבינו איש אלוקים קדוש, אשר כל היוצא מפיו יעשה, והיו באים בחדרת קודש למענו לזכות ולהתברך מפי קדשו.

רבים מגדולי ישראל ומעמך בית ישראל הכירו ברבינו כבעל רוח הקודש יחיד בדורו, וכמה פעמים

בכוונות וייחודים

התבטא הגאון המקובל רבי דוד בצרי, כי רבינו שלום הוא 'חד בדרא בקדושתו ובטהרתו'.

לאחר פטירתו של חכם יצחק כדורי זצוק"ל, שאלו את חכם מרדכי אליהו זצוק"ל מי הוא ממשיך דרכו של חכם יצחק כדורי, וענה כי רבינו שלום ובנו מרן ראש הישיבה שליט"א הם ממשיכי הדרך בתורת הקבלה ע"פ מסורת חכמי ספרד.

בורח מן הכבוד

רבינו היה נצפה פעמים רבות הולך בשוק וקונה ירקות ומאכלים לביתו כאחד מפשוטי העולם, ומעולם לא הסכים שיכבדו אותו בגינוני כבוד כראוי לו.

כאשר היה עולה לתורה בעליית 'שישי' בשבת קודש בישיבה הקדושה, אשר כידוע לפי דעת רבינו

עם חכם בן ציון ור' יוסף עדס

נשיא מועצת חכמי התורה, **מרן חכם רבי שלום כהן זצ"ל**, התבטא כמה פעמים על קדושתו של רבינו ואמר, כי זכה הדור שרבי שלום שרדי בו. פעם, באחת החתונות של נכדי רבינו, הגיע מרן ראש הישיבה חכם שלום הכהן וביקש לקחת את רבינו למעגל הריקודים בכדי לכבדו, אך רבינו לא הסכים לכך בשום פנים ואופן, עד שראש הישיבה הכין כי זהו רצונו וכבודו, שכן היה משתל כל ימיו להיות ספון בעבודת השם, מבלי לתת לעצמו שחרור אפילו קל שבקלים, אלא רק להתרכז בעבודתו יתברך וכייחודיו של רבינו האריז"ל.

חכמי ישיבת פורת יוסף, ובראשם מרן רבי יהודה צדקה זצוק"ל ומרן רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל, היו מעריכים את רבינו במאוד, ובמיוחד לאחר שכנו הגדול מו"ר ראש הישיבה שליט"א היה דבק ברכותיו, וכמרוצת הזמן למדו להכיר את מעלת אביו – רבינו, והעריכוהו מאוד.

כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א התבטא פעמים רבות, כי רבינו הינו ראש הל"ו צדיקים שבדור. וכ"ק אדמו"ר מבעלזא שליט"א, אשר נקשר לרבינו בלב ונפש עוד בחיות כ"ק מרן אדמו"ר מגיע לשיעור הקבלה אצל מרן רבי מרדכי שרעבי יחד עם מרן רבי עובדיה יוסף ושאר גדולי הדור הקודם, היה מגיע בקביעות לחדר לימודו של רבינו, מה שהיה בעבר הסגדליה של רבינו, ושם היו ממתיקים סוד בלימוד פנימיות התורה.

הגאון הצדיק רבי גדליה קעניג, מנהיג עדת חסידי ברסלב בעיר צפת (אביו של הגאון רבי אלעזר מרדכי זצ"ל) היה מתבטל לרבינו ביטול גמור, והיה אומר לשומעי לקחו, כי על רבינו נאמר שהוא 'צדיק האמת' בדורו.

המשך מעשיות על זקן המקובלים ראש ישיבת "נהר שלום" רבינו שלום אהרן שמואל'ל זצוק"ל

הערכתם של גדולי ישראל לרבינו

רבים מגדולי ישראל כדור הקודם רחשו לרבינו כבוד רב. ביניהם קדושי עליון מהדור הקודם, כדוגמת חכם מנחם מנשה, שבית מדרשו היה סמוך לביתו של רבינו; חכם סלמן מוצפי, חכם עלזואן אבידני, רבי יהודה ליאון פטילון, ועוד קדושי עליון שהיו מגיעים לישיבה ללמוד עם רבינו מרדכי שרעבי, כדוגמת

חכם אברהם פטאל, חמיו של

מרן הגרע"י, חכם מרדכי עטייה, חכם מנצור בן שמעון, רבי עזרא פרחיה הכהן – אביו של החלק בן חיים כהן, רבי אברהם הכהן, ועוד.

מרן הראשון לציון, רבי מרדכי אליהו זצ"ל, כאשר השתחרר מבית החולים לאחר שהות ממושכת, הגיע מיד בצאתו הישר אל ישיבת המקובלים, להודות לרבינו זקן המקובלים, כיון שברור היה לו כי תפילותיו הם אלו שפעלו בשמים עבורו.

מרן הראשון לציון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל

היה אוהבו מאוד, ואף התבטא עליו "דיתיב בתונו דליבא", כלומר, יושב בחדרי ליבי. זאת, מפני שהיו מקושרים יחדיו בלב ונפש, עוד מהתקופה בה היה מרן מגיע ללמוד תורת הקבלה אצל רבי מרדכי שרעבי זלה"ה יחד עם רבינו. רבינו, שהיה מראשי החבורה, היה חביב על כולם. גם מחותנו של מרן (חמיו של מרן הראשון לציון רבי יצחק יוסף) רבי רחמים עטיה, היה מראשי החבורה, ועל כן הקשר של מרן לרבינו היה הדוק ביותר, לאחר שהכירו וידע על דום ערכו.

ואכן, היה רבינו אומר ועושה, כאשר דרכו היתה לקחת את עול התורה ועול ביתו ושמירת דרכיהם על עצמו ללא רחמנות עצמית ועצלות חלילה, ותמיד היה מבקש לדעת היכן כל ילד וילד מסתובב,

ומי הם החברים אשר מתחבר אליהם. כך בכר היה רוחש לדעייתו הרבנית ע"ה כבוד גדול, ולכן לא לחינם זכה שכל בניו וחתניו תלמידי חכמים ומרביצי תורה, ובראשם עטרת תפארת מוך ראש הישיבה הגאון הצדיק רבי בנימו שליט"א.

הטרקטור המחלץ

סיפר עורך הדין המסור של הישיבה, הדואג באמונה לכל צרכי הישיבה ללא תמורה, מר אליהו שיין הי"ו, שפעם, לפני ארבעים שנה, נסעו לציונו של בנימו בן יהודיע, ובשעת הלילה ירדו לציונו של רבי יונתן בן עזיאל בעמוקה. באותם ימים, המקום היה שממה של ממש. לא היו אז כבישים מסודרים, ולא תאורה כלל וכו'.

בדרך חזור, עלתה המכונית על אבן גדולה ונתקעה עליה, ללא יכולת לחצו. כמוכן שבתקופה ההיא טרם היו פלאפונים,

והם לא ידעו לשית עצות בנפשם. אולם, רבינו הרגיעם, ואמר להם שלא יחששו כלל. והנה,

לאחר כשת דקות, הגיח לפתע טרקטור ענק מאחוריהם עם תאורה חזקה, ומיד ללא

אומר ודברים נהג הטרקטור הגביה

עם הכף את אחורי המכונית ודחפה קדימה, וכך המשיכו לדרכם. ויהי לנס.

שרפי קודש

החזק במוסר

דרכו של רבינו היתה, שבכל אחת מסעודות השבת היה מקריא את דברי המוסר שהיה לומד במהלך השבוע מתוך ה"חוק לישראל", כפי שקיבץ הגאון חיד"א מכלל ספרי המוסר ב"יוסף לחוק". פעם סיפר מורינו

ראש הישיבה שליט"א, כי כשסיפר זאת להגאון רבי יוסף עדס, הוא כל כך התרשם ממנהג זה, עד שאמר כי רצונו הוא להנהיגו גם בביתו.

עול יסבול ולא יבול

סחו נכדיו של רבינו, כי פעם פנה אליהם רבינו לחזקם במוסר, ואמר להם כי על פיו של רבינו מרדכי שרעבי היו שגורות ארבע מילים, אשר מי ששמע לזן הציל את חייו, ומי שלא שמע - התפרקה משפחתו או שיצאו ילדיו לתרבות שאינה הוגנת. ארבעה מילים אלו הינם יסוד ושורש לכל חייו של האדם, והם: "עול יסבול ולא יבול". וכאשר היה רבינו אומרם, היה חוזר על דבריו כמה פעמים: "עול יסבול ולא יבול".

האריז"ל - היא העליה החשובה שבעליות לתורה, היו כל בני הישיבה הקדושה וחכמיה עומדים אז על רגליהם ושרים לכבודו, כמקובל לשיר לגדולי ישראל, אך הוא התנגד לזאת ולא הסכים לעלות לתורה עד שיפסיקו מהשירה, ובדברים הללו ידע רבינו לעמוד על שלו בכל תוקף.

רואה למרחוק

כל דבר שהיה עלול להגיע לפרסום, היה רבינו מתרחק ממנו כמטחוי קשת. פעם, בזמן מלחמת המפרץ, הוציאה הישיבה ממון רב בכדי לארגן מטוס להקיף עמו את כל ארץ ישראל, ולעשות את סדר התיקון כפי שערך רבי יהודה פתייה במטוס הבריטי בזמן מלחמת העולם השנייה. אך רבינו העדיף שלא לנסוע במטוס, אלא ללכת להשתטח על קברות הצדיקים

בצעירותו עם דודו חכם מאיר רפאל

אשר היה קשור עימם. יש שהסבירו כי טעמו ונימוקו היה, משום שנודע לו כי ביקשו מעוד מגדולי ישראל להצטרף לטיסה זו, ואחד מן המשמשים בקודש הביא עימו גם כתב של חדשות בכרי שיתעד את הכל, ורבינו לא חפץ בכך, כי הרגיש שיש בזה צד שאינו לשם שמים.

בהגיעם להשתטח על ציונו של בנימו בן יהודיע אשר רבינו היה קשור אליו ביותר, (ועל כן קרא לבנו מו"ד ראש הישיבה על שמו) התפלל רבינו רבות, ולאחר מכן, כאשר ראה את הדאגה הרבה והפחד על בני לווייתו, אמר להם: "שר הצבא (הלוא הוא בנימו בן יהודיע) אומר שהמלחמה תפסק כרגע הפורים! וכך היה.

שייף עייל שייף נפיק

רבינו שמר מאוד מאוד על קדושת עניו, והיה מהלך בכל עת, אף בתוככי הישיבה, כשפניו כלפי מטה ועיניו מביטות על רגליו, עד שנעשה גוו כפוף ושפוף. יודעים היו כל תלמידי הישיבה כי רבינו לא שת לבו מי עומד לידו, עד שהיו מעוררים אותו לכך.

הסתרה שבתוך הסתרה

רבינו לא הסכים בשום פנים ואופן שיספרו מקדושתו ונפלאותיו, ולא רצה להנות מכבוד או פרסום בעולם הזה. הוא התנגד בתוקף שיפרסמו את שמו בכל מודעה שהיא, ביועדו כמה הפסד יש מכך לעולם הבא. כל ימי חייו עמל ויגע גיעה גדולה בתורה ועבודת ה', ולא לחינם זכה למעלות ודרגות רמות ונשגבות.

בהילולת רבינו מרדכי שרעבי

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

המשך הלכות שריפה שפרצה בשבת

ההלכה, ולעולם הוא סובר כמו שהוא פסק בס' 'שב' סע' ט'.

ויש חילוק בין המקרה הראשון לשני, שבמקרה הראשון שהוא מניח את הקדים עם המים, זה גרמא, כיון שהוא גרם למים שישפכו על האש ותכבה אותה, אבל במקרה השני שהוא רק שופך בצד השני של הכבד משקים, הוא רק עוצר את האש מלהמשיך להתפשט ולא מכבה אותה.

האם מותר לקרוא לגוי כדי שיכבה את השריפה?

מבואר בשו"ע (סע' כו'), שמוותר לומר בפני גויים, כל המכבה אינו מפסיד, ומותר אפילו לקרוא לגוי לכיתו, ובלבד שלא יאמר לו לכבות את הדליקה, ואם כיבה מאיליו מותר.

ומובא בגמ' (שבת דף קכא), מעשה שנפלה דליקה בחצרו של יוסף בן סימאי, ובאו חיליו של המלך לכבות ולא נק' להם, מפני כבוד השבת, ונעשה לו נס וירדו גשמים וכיבו את הדליקה, ומבואר בכתבי האר"י ז"ל, שאותו אדם היה גלגל של צלופחד בן חפר.

האם מותר לכבות גחלת כדי שלא יזוקו בה רבים?

מבואר בשו"ע (סע' כז'), אם היתה גחלת מונחת ברה"ד במקום שיכולים אנשים להיזקק ממנה, מותר לו לכבותה, בין אם היא של עץ ובין אם היא של מתכת.

ומבואר במשנ"ב (ס"ק פג-פד'), שגחלת של מתכת מותר לכבותה, משום שאין בו איסור של מצרף, כיון שאינו מתכוין לה, אבל של עץ, ההיתר הוא לא משום דבר שאין מתכוין, (כיון שהוא כן מתכוין לכבות וזו פעולה ישירה שנעשה גחלת) אלא ההיתר הוא משום מלאכה שאינה צריכה לגופה, (כיון שהוא לא צריך לשם הגחלת אלא כדי שלא יזוקו בה רבים) והוא רק איסור דרבנן, וא"כ מותר לצורך שלא יזוקו בו רבים.

אבל דעת הרמב"ם (פי"ב ה"ב מהלכות שבת), שגחלת של מתכת מותר, אבל של עץ אסור, כיון שדעתו היא שמלאכה שאינה צריכה לגופה אסורה מדאורייתא, וא"כ אסור לצורך שלא יזוקו.

האם גרם כיבוי מותר ומהו?

מבואר בשו"ע (סי' שלד' סע' כב'), שגרם כיבוי מותר בשבת, כגון שריפה שפרצה בשבת בבית, מותר להניח כדי חרס חרשים [שע"י שהם חרשים הם מתפוצצים יותר מהר] מלאים מים, למקום שהשריפה מתפשטת, ושהאש תגיע לכדים, החום של האש יפוצץ את הכדים וישפכו המים והאש תתכבה ע"י כך.

באיזה אופן מותר לעשות גרם כיבוי?

כתב הרמ"א (שם) בשם המורדכי, כל מה שמותר לעשות גרם כיבוי, זה רק במקום פסידא.

ובחזו"ע (חי' עמ' קמא) כתב, שאף שלא במקום פסידא מותר.

[וכתב בחזו"ע (שם עמ' קמג), שיש הרכה עיקולי ופשרי בענייני גרמא בשבת, ולא הותרה הגרמא אלא באקראי בלבד וע"פ הוראת מורה הוראה מוסמך].

האם מותר לעשות גרם כיבוי ע"י שיניח שקיות מים וכדו'?

דעת האורל"צ (ח"ב פמ"ג ס"ו), שאסור, כיון שהתירו גרם כיבוי ולא גרם הבערה (כיון שהשקיות הם חומר דליק).

אמנם דעת החזו"ע (שבת חי' עמ' קלט) להתיר, כיון שכמו שהתירו גרם כיבוי התירו גם גרם הבערה.

האם מותר לשפוך משקים על כבד שנדלק?

מבואר בשו"ע (סע' כד'), ששאר משקים מותר, אבל מים אסור משום כיבוס (אפילו בכבד נקי כיון ששריתו זהו כיבוס).

וכתב בחזו"ע (חי' עמ' קמג-קמד'), שכיון שיש סתירה בדברי השו"ע, מותר אף לשפוך מים על הכבד ולא אמרין שרייתו זהו כיבוס, ומה שכתב השו"ע בס' 'שלד' סע' כד' שאסור לשפוך מים, דייקו האחרונים (תו"ש סי' שב ס"ק יד', טל אורות מלאכת המלך דף מז.) בדבריו, שכתב בלשון "ודברי סברא שנית נראים", ולא כתב שכך הלכה, משמע, שלא ברור לו שכך

מעשרה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הרה"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאגרי מוסדותינו

שאלה: איציק נכח בחופה וראה שהזמין לעדות על הקדושין עד שהוא יודע בו שהוא גזל, והסתפק האם עליו ליידע את הרב המסדר קדושין שעד זה הוא גזלן ופסול לעדות.

תשובה: על איציק ליידע את הרב בדבר פסלותו של העד.

הנימוק: בגמרא (פסחים קיג:) מסופר על אדם בשם טוביה שעבר עבירה בסתר וכא אדם אחר בשם זיגד להעיד עליו, שמע רב פפא את חטאו של זיגד והורה ששמש בית הדין שילקח את זיגד, תמה זיגד וכי טוביה חטא ואני זיגד צריך ללקות? השיבו רב פפא טעם שהלקית אותך כיון שכתוב "לא יקום עד אחד באיש" וכשכחת להעיד יחיד רק הוצאת שם רע עליו, כי אין תועלת בעדותך. והנה על פי זה היה נראה שגם איציק אין לו להודיע לרב המסדר קדושין שהעד פסול כיון שהוא עד אחד ואינו יכול להעיד עליו לפסלו.

אלא שמאידך בגמרא קדושין (סו.) מסופר שבא עד שהעיד לפני שמואל על אשתו של אדם סומא שזנתה והורה שמואל לאותו סומא שאם העד נאמן עליו יגרש את אשתו, ולא ראינו ששמואל הקפיד על העד למה העיד יחיד, וביאור הדבר הוא שכאשר העיד זיגד על טוביה שחטא לא היתה בעדות זו נפקא מינה על להבא, אלא רק להענישו לטוביה, ולכן הלקהו אביו, אבל באותו סומא שזנתה אשתו העד בא להעיד שזנתה כדי לאפרושי מאיסורא וכיון שיש נפקא מינה בעדותו עליו להעיד אע"פ שהוא יחיד [ואפילו שיש רק ספק אם יקבלו את עדותו (עי' נוב"א או"ח סימן לה.)]. וברמ"א (סימן כח סעיף א) פסק "עד אחד לא יעיד אלא בדבר ממון שמביא ליד שבעה או בדבר איסור לאפרושי מאיסורא, אבל אם כבר נעשה האיסור לא יעיד דאינו אלא כמוציא שם רע על חבירו".

ולפי"ז הכא שיש נפק"מ שלא יקחוהו לעד על הקדושין עליו ליידע שהוא עד פסול.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רוח
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

אמונת ה'

"וידבר ה' אל משה לאמר: שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל..." (במדבר יג, א), פרש"י שלח לך - לדעתך, אני איני מצוה לך אם תרצה, ולכן לא טוב עשו בני ואמרו למשה נשלחה אנשים לפנינו, ומשה נמלך בשכינה. אני אמרתי להם שהיא טובה שנאמר "אעלה אתכם מעוני מצרים..." אל ארץ זבת חלב ודבש".

"חייכם שאני נותן להם מקום טענות בדברי המרגלים, למען לא ירשעו". ביאור - אמרו ישראל למשה נשלחה אנשים, ומשה נמלך עם השכינה מה לעשות אם לשלוח אם לא. אמר לו הקב"ה: אני אמרתי להם שהיא טובה, ולכן לא טוב עשו בני ישראל שביקשו לשלוח מרגלים. על כן אומר הקב"ה למשה: אם תרצה שלח, ודע, מפני שהם חפצים בכך, ומפני שברוך שאדם רוצה לילך מולכים אותו בודאי שירצו העם לשלוח. ולכן, ויחיים שאני נותן להם מקום טענות בדברי המרגלים כדי שלא ירשו הם את ארץ כנען אלא בניהם אחריהם.

הקב"ה אומר שארץ כנען טובה היא, "ארץ זבת חלב ודבש", צריך להאמין לה, ואין לחקור אחרי הבטחותיו. - כשיש אמונה, אז למרות ההסתר הגדול הכל ברור אין ספקות והאדם חי כפי שמצווה בתמימות ללא שאלות וזוכה לטוב המיוחל. אבל בלי אמונה בכל דבר יש ספק, בכל דבר יש ניסיון, ובכל דבר יש אפשרות לטעות. המרגלים לא האמינו לה' שהארץ טובה והפסידו לעצמם. במתן תורה נאמר (שמות כ יח) ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלוקים. - הקב"ה מציאותו בחסות, מציאותו יתברך נסתרת ועמלית להשיג למרות ההסתר - עמלית להגיע לאמונה בו.

מסופר בספר תולדות האדם (פרק טז) בתקופת האינקוויזיציה בספרד בשנת רנ"ב שחטו הרשעים צמאי הדם לעיני אם צדקנית את שני ילדיה האהובים והיקרים, אשת החיל נשאה אז את עיני למורם ובלב מוהשל לחזה תפילה: "רבונו של עולם! אמנם מאד ומעולם אהבתיך, אך כל עוד היו לי ילדים ילדי היקרים והחביבים, היה לבי חלוק לשנים, עוד נתבצר שם מקום לאהבתם, ואילו עתה, לאחר שילדי כבר אינם, הפך ליבי כולו קן לאהבתי הלהטת אותך ועתה יכול אוכל לקיים באמת מצוה זו של ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך".

ובדומה לה אמר החפץ חיים כשנפטר בנו אברהם בהיותו צעיר לימים: "רבונו של עולם את אהבתי שאהבתי עד עתה את בני הנני מוסר לך". יש להאמין ולדאוג בכל הסתר את יד ה' שעושה וקובע ומנהיג. כשקורים ודואים ח"ו צרות, כשיסורים רבים עוברים על האדם אפשר לכפור ולטעות, יש שצועקים על עוול שנעשה להם ופעמים כופרים בעיקר ח"ו, עמלית בעולם הזה להאמין שה' מנהיג עולמו כרצונו.

במסילת ישרים בתחילת ספרו כביאור חובת האדם בעולמו כתב - "הנה שמו הקב"ה לאדם כמקום שרבים בו המרחיקים אותו ממנו יתברך, והם הם התאוות החומריות אשר אם ימשך אחריהן. הנה הוא מרחיק ורולן מן הטוב האמיתי. נמצא שהוא מושם באמת בתוך מלחמה חזקה, כי כל עניני העולם בין טוב ובין למוטב, ניסיונות הם לאדם, העוני מצד אחד והעושר מצד אחד, כענין שאמר שלמה (משל' ל' ט) "מן אשכך וכיחשתי ואמרתי מי ה', מן אורש וגבתי וכו'". השלווה מצד אחד והייסורים מצד אחד עד שנמצאת המלחמה אליו פנים ואחור, ואם יהיה לך חיל וינצח המלחמה מכל הצדדים, הוא יהיה האדם השלם אשר יזכה להידיק כבורא, ויצא מן הפחדודור הזה ויכנס בטרגלין ליאור באור החיים, וכפי השיעור אשר כבש את יצרו ותאוותיו ונתיחוק מן המרחיקים אותו מהטוב ונשתדל להידיק בו, כן ישיגו וישמחו בו".

לד בעליו. וייקץ אפרים והנה חלום, ויאמר בלבו "חלומות שווא ידברו" ויתחם באומרו אנכי לא גילתי מיד בעליו. באותם ימים נטה אבי אפרים למות וכבואו לאביו נכנס לגינתו וירא שם אילן אחד חלול וישם צדורות הובך שם ואת הפתח סתם היטב באופן שלא ירגיש בו. באותו יום מת אביו ויעש אפרים לאביו אבל שבעת ימים, בתוך ימי אבלו התקדדו שמי עין גדי עבים רוחות עזות נשכו בחזקה ומטר סוחף ניתך ארצה עד אשר נעקרו הרכה עצים מגינתו של אפרים וגם אותו עץ נכבד נשבר ונפל לרשות הרבים, וימצא איש אחד את זה העץ הנכבד ויאמר טוב הוא למלאכה אקחנו לירושלים ואמכרנו לחרש עץ, ויקנהו אברהם חרש העצים, ויהי כאשר גור אברהם את העץ והנה כל צדור כספס הגנוב מוטמן בתוכו אחד מהם לא נעדר ויורה לה' על טובו וחסדו.

ואפרים לאחר שקם מאביו בא לג' לקח את צדור הכסף אשר טמן וירא כי הנה הגן נשתה כולו והאוצר אינו, ואפרים נער עני וילך לירושלים למצוא עבודה למחייתו ועבר על ד' בית אברהם חרש העץ ויתייצב לפניו ויבקש ממנו להתקבל אצלו לעבודה, ואברהם קבל בשמחה ודאג לכל מחסורו. ויספר אברהם לאפרים הנפלאות אשר עשה לו ה' בחסדו ואיך השיב לו את ממונו הגנוב באורח פלא. וירגש אפרים בדבר ויאמר המן העץ הנכבד לקחת את כל אלה? וישתומם אברהם מאין ידע אפרים סודו כי דבר העץ לא גילה עדיין לשום אדם, ויען אפרים כספך היה בידי, ויספר לו כל הקורות עמו, ויאמר אברהם לאפרים אומנם הממון הזה שלי הוא אבל על ידך ניצל הממון מיד הגנב, ועתה הנני לתת לך חלק ממנו. וימאן אפרים ויאמר לא אקח ממך מאומה ולא אגע בו כי לא לי הוא, וכבר יסור יסרני ה' על שחמדתי אותו והגעתי עד פת לחם בגלל שלא שמעתי לדבר החלום, ויפצר בו אברהם מאוד ולא אבה אפרים לשמוע, ויהי היום ואברהם עמד להשיא את בנו, וירא אפרים כי תשבות העבודה כל שבעת ימי המשהה על קן אמר לנצל אותם ימים לילך ולבקד את משפחתו בעין גדי, ויקח רשות מאדונו לנסוע לביתו. ויאמר אברהם לאישתו אפי נא לאפרים חלה יפה לדרך, ותשימי בתוכה מאה דינרי זהב.

ותעש אשתו כאשר אמר בעלה ותתן את החלה לאפרים צידה לדרך, ויפדו אפרים מבית אברהם וילך לדרכו כבואו לגבול העיר נגיש פקיד הגבול לחפש באמתותו כנהוג ובראותו את החלה היפה מצאה חן בעיניו ויקנה אותה מיד אפרים. והנה לפניו בשראעל כל אחד מהקדושים לחתונה או לזבח משפחה יביא עמו לבעל השמחה אוכל או משקה ואותו פקיד שהיה בין המזומנים לחתונת בן אברהם הלך והביא אותה חלה לאברהם, ויתפלא אברהם ויאמר אצבע אלוקים היא! וישמור את החלה עד שוב אפרים אצלו.

בכלות ימי המשטה שב אפרים למלאכתו בבית אברהם וישמח לקראתו וישאל לו לשלום משפחתו ואם אבל את החלה אשר נתן לו? ויספר לו אפרים כי פקיד הגבול חמד וקנה אותה מידו, עתה גילה לו אברהם כי הושבה החלה לידו ויביאנה לפניו וייקח סכין ויבצענה והנה נפל מותחנה דינרי הזהב ויהי אפרים כנדרה לא ידע נפשו, ויאמר אברהם כלתה נפשי להשיב לך חלק מכספי ואתה סירבת לקחת ואצווה לאפות חלה ואשים בתוכה דינרי זהב למען תמצאם ותיקחם לביתך ומה מפליא הדבר כי שוב הושב כספי אל.

ולאברהם בת בעלת לב טוב ותגיע לעת דודים, באחד הימים קרא אברהם לאפרים ויאמר לו מצאת חן בעיני כי ישר אתה ותמים דרך, ורואה אני כי אתה האיש אשר הוכיח ה' לקחת את בתי לאישה וגם חלק מנחלת. ויקח אפרים את בת אברהם לו לאשה ואברהם נתן לו שלש מרכושו, ויראו חיים וברכה בקרב הארץ. צריכים להיות את האמונה שה' הוא הקובע הוא המשגיח ואפילו שלא רואים, ועל ידי זה לא מגיעים לכלל טעות, ולכלל מחשבות של כפירה ח"ו. המרגלים לא האמינו וממילא טעו ולא זכו להיכנס ולנחל את הארץ הטובה.

הקב"ה מסתיר את מציאותו, ואפילו בנסים גלויים וברורים מכסה אותה במעטה של "טבע", כי זוהי עבודת האדם עצמו בעולם הזה לראות את יד ההשגחה על ידי גיעתו. וכן מכואר כספר החינוך (מצווה קל"ב).

וידוע הדבר כי נסים גדולים אשר יעשה ה' לבני האדם בטובו הגדול, לעולם יעשה אותם דרך הסתר, וגורמים לעינינו כאילו נעשו בדרכי הטבע ממש או קרוב לטבע. כי גם נס קריעת ים סוף שהיה נס מפורש כתיב בו "ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה" (שמות יד, כא). - כלומר שהקב"ה אפילו כנס הגדול של קריעת ים סוף נתן מקום לטעות בו.

הקב"ה מנהיג את הבריאה כי "מלא כל הארץ כבודו" - "ולית אדע פני מיניה" ואפילו במקומות המבוזים ביותר נמצא, שהוא עיקר החיות והקיום של הדבר. כדמצינו בירושלמי (תענית פ"א) אם יאמר לך אדם היכן אלקיך תאמר לו בכרך גדול שבאדם שנאמר "אלי קורא משעיר" - והכוונה שאפילו בשעיר, בתוך העבודה זרה נמצא כביכול מציאותו יתברך. ורואה שאמר הרבי מקוצק: "אם אינך רואה את המקום (הקב"ה) בכל מקום, אינך רואה אותו בשום מקום".

מספרים על נהג מונתי שתייר עשיר שנסע עמו למלון הילטון שכח תיק עם סכום כסף רב והרכה הילומים ואבני חן יקרי ערך, חמד הנהג את האוצר וברח מהמקום. אך יד ההשגחה, כל נסיעה שעצרו אותו ביקשו שיסע חזרה למלון הילטון. ג' נסיעות זו אחר זו הנהג לא יכל לעמוד בפני ההשגחה, הלך והחזיר את הכסף והשגל לבעליו. אנשים נראים כעושים אבל הקב"ה מסובב משיגח ופועל הכל - אין מקרה.

בנפלאים מעשיך לכן איש חי מוכא מעשה איך ה' משיגח ומנהיג הכל - איש גר בירושלים ושמו אברהם, והיתה מלאכתו מלאכת חרש עץ, והיה עובד עבודתו כיושר ובאמונה, וידידו היו נקיות וטוהרות מכל שמץ מל ואנוחה שקר ותרימות, ויכרך אותו ה' וייקבץ עושר רב, הירבה במתן לאביונים, רעים הביא אל ביתו, והתהלך במישרים.

ויהי היום ויסע אברהם וכול בני ביתו לעיר אחרת לבקר את דודו, ובשכונתו גר אדם בלעיל ובראותו כי הבית ריק, התגנב לחטוף, ודפס בבית וימצא את שקלי הזהב אשר אסף אברהם כיגע כפיו ויקחם ולא השאיר שריד, ויברח מן העיר. כבוא אברהם לביתו ויראה אשר נעשה לו ויבך בכי תמורים, ויחקור ויודע עקבות הגנב ולא עלה בידו.

והגנב ברח כליל הגניבה לכיוון עין גדי להטמין שם את השלל. אך בדרך, יד ה' היתה בו לשלם לו כרשעו, ותקפתו מחלה עזה ויפול ארצה ויתעלף. מאחר שלא נמצא איש להקימו, שם נפל שדוד וימות וצדורות והזוכים בחייו. ויהי בבוקר וילך בחור מיושבי הכפר, אפרים שמו, והוא בן יחיד לאביו הוק וימצא איש מוטל מת ויכרה לו קבר כדון מת מצווה וימצא את צדורות הזהב בחייו וייקחם לעצמו, ויהי בלילה ויחלום אפרים לאמרו: אל תיגע בממון הזה כי לא עמלת בו ולא שלך הוא כי האיש אשר מצאת אצלו הממון גנב מיד איש נאמן, ועתה השב הכסף

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

הגניה בן מסעודה

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת שלח לך

פרשת המרגלים וארץ זבת חלב ודבש!

האם תצליחו לגלות את כל 15 הפריטים
שהחבאנו בתמונה?

הפריטים שעליכם לחפש:

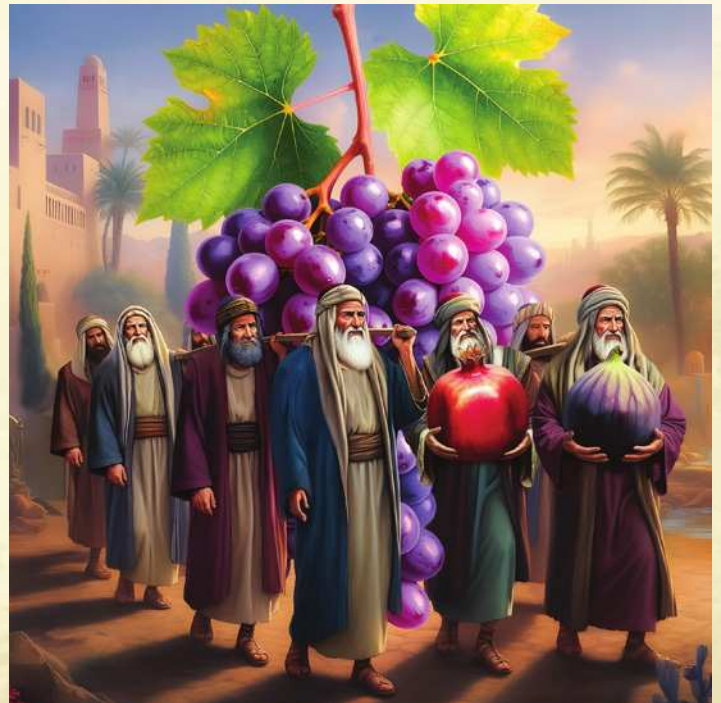
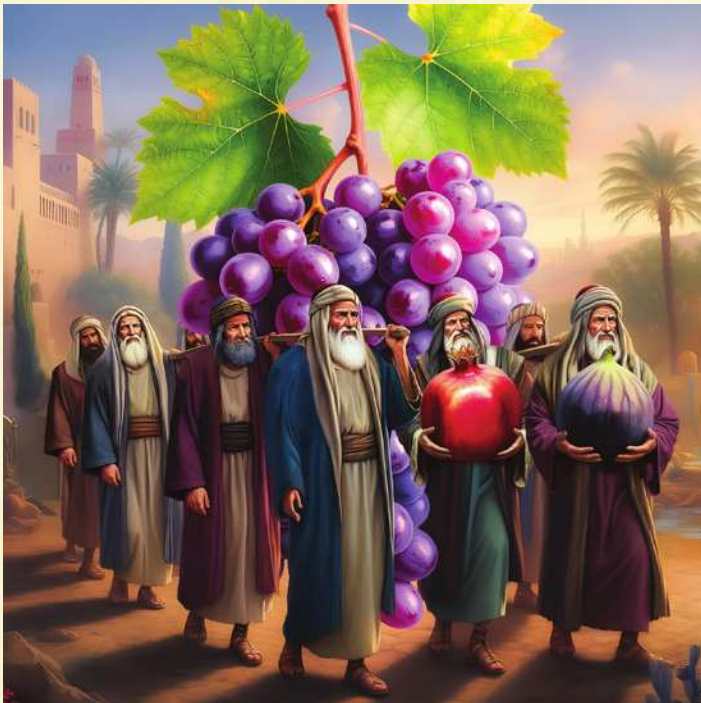
אשכול ענבים ענק - האשכול הגדול שהביאו המרגלים מנחל אשכול
רימונים - מהפירות שהביאו המרגלים כדוגמה לפירות הארץ
תאנים - פרי נוסף שהביאו המרגלים
חומות גבוהות - הביצורים של הערים
ארון הברית - הארון הקדוש שליווה את העם
לוחות הברית - הלוחות שבתוך הארון
דבש - מתיאור "ארץ זבת חלב ודבש"
חלב - מתיאור "ארץ זבת חלב ודבש"
סנדלים - הנעלה שלא בלתה במדבר
בגדים - הבגדים שלא בלו במדבר
כבש - מהקורבנות שהקריבו
שמן זית - השמן למנורה ולמשחה
כלב בן יפונה - המרגל הנאמן שעודד את העם
יהושע בן נון - המרגל השני שהתנגד לדיבה
מקל נשיאה - המקל שעליו נשאו שני אנשים את אשכול הענבים

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"המרגלים חזרו - אבל מה לא בדיוק כמו שהיה?"

הפירות גדולים, המרגלים עמוסים - אבל בתמונה הזו יש 15 הבדלים שמחכים שתגלו אותם!
האם תצליחו לזהות את כל מה שהשתנה?

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזוהר הקדוש

פרשת שלח לך

שרוצה להעצים את עצת המרגלים אולם קם והחל לטון ולשכח את משה רבינו.

באוצרות הרמח"ל על התורה כותב מדוע התורה כותבת ויהם מלשון השתיק הם מפניו כל הארץ? אלא הענין הוא שרמו להם בזה ואמר להם שכל הנסיונות והיצר הרע שיש לאדם הרי הם נובעים מחמת שיש בקרבם סערה ריגשית וחרדה, ואיך מכירים את הסערה היינו על ידי שתיקה, ושקט נפשי מתוך אמונה שלימה בהי"ת שהוא עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות והרי הוא מנהיג את העולם כולו בטובו בחן ובחסד וברחמים ואין אתר פנוי מיניה כלל. וכל עוד שהאדם הוא בתוך הרעש והסערה - לא ברעש ה', ולכן נאמר למה רגשו גייים, שהם בסערת רגשות ולכן לא ניתן לברר האמת אלא על ידי שקט פנימי ויישוב הדעת.

ודבר זה מלמד אותנו ענין חשוב ביותר! לא להיכחל משום דבר בעולם! המרגלים הסתכלו על החיצוניות ולכן נכחלו מהגיבורים ומהשק והחומות של יושבי ארץ כנען וכל זה הוא לפי שלא הגיעו לדרגה הנכונה של השלווה הנפשית בכח האמונה המוחלטת בה' ובמשה עבדו.

ולכן אמרו חז"ל אמר הקב"ה **'אתם בכיתם בכיה לחינם חייכם שתבכו לדורות'** לפי שלא היה להם ביטול לרצון ה' אלא הפחד גבר עליהם וחוסר האמונה גרם להם לחוסר שקט פנימי ולסערה ריגשית ופחד שלא ממי שאמר והיה העולם לכן חייכם שזה טיפא יהיה עונשכם.

ופעמים שהי"ת מכניס אותנו לנסיונות של פחד ובלבול וזאת רק לנסיון בכדי שהכלי שלנו יכניס לעצמו יותר אור של אמונה בהי"ת, ועי"ז נשיג את הרוגע הנפשי ונתרצה לפני הי"ת לקבל את השפע הראוי להגיע לנשמותינו.

ויש לדעת שפעמים כאשר יש לאדם סערה פנימית הרי הוא דוקא צריך דיבוק חברים צדיקים וטובים בכדי לצאת מתוך עצמו והיכלול אשר עימו ולהיות דעתו מעורה עם הבריות, ואז מתגבר על הבחינה של הס"מ וזוכה לראות התעלות גדולה בתורה ובמצוותיה ובקניית מידותיה הטובות והנעלות אשר מרוממות את האדם מעל כל ענייני העולם השפל הזה **ובזה הרי הוא מכין עצמו בפרודור בכדי להיכנס לטרקלין לעולם שכולו טוב הצפון לצדיקים אמן.**

והגשמיית שלהתגבר על היצר הרע והנסיונות שבארץ ישראל הרי זה דבר הנוגד את טבע הבריאה, ולכן אמרו שלא נוכל לו... וסברו שעם ישראל צריכים להזדקק עוד בגלות בכדי לזכות להכנס לארץ ישראל בלא שתגבר עליהם כוח הס"א ח"ו, **וכפי שאמרו המרגלים 'והימים ימי כיכורי ענבם'** וכיאר מוהר"ר שמשון מאסטורפליא הי"ד דהיינו האותיות הבכורות למילה ענבם (חסר י) מעל אות ע אות ס, מעל אות נ אות מ, מעל אות ב אות א, מעל אות מ אות ל, דהיינו ימי סמא"ל וכפי שידוע שהיו אלו ימי בין המצרים וכו' ובט"ב עשו בכיה לדורות כידוע.

ואומר החיד"א שם שחלק מטענתם הייתה גם לפי שראו שלא היה שעיבוד במצרים ארבע מאות שנה אלא רד"ו שנים בלבד וכל מטרת הירידה למצרים אינה אלא לצורך הזיכוכ של הנפש להסיר את הסיגים שבכחול על ידי 'כור ההיתוך' - מצרים, **וטענו המרגלים שלכן לא הספיקו ישראל להגיע לדרגת הזיכוכ הגמורה.**

אולם טענתם של המרגלים הייתה מרה ביותר לפי שלא השכילו להבין שכל זה היה הנסיון שלהם לפי שכאשר שומעים את דברי משה רבינו נביא ה' הרי הם צריכים להתבטל לדבריו ביטול גמור, ואף אם השכל שלהם ואפילו הרוח הקודש שלהם והחכמה שלהם אומרת להם לעשות כפי ההכנה העצמית שלהם הרי מוטל עליהם להתבטל לנבואת משה ללא כל ערעור אע"פ שזה נגד שכלם, ולכן גם עם ישראל עצמו נכנס לנסיונות גדולים מחמת כן.

ואומרים המפרשים שאכן לפי פשוטתם של דברים צדקו המרגלים בבריהם, אולם הקב"ה הוא היודע כל תעלומות ואין אצלו חשבונות, שאע"פ שלא היו עם ישראל ראויים לכניסה לארץ ישראל אבל עצם הביטול שלהם למשה רבינו זה טיפא היה להם לבחינת 'מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות' שבכוח הביטול למשה יש להם הגנה שאינם צריכים עוד לזיכוכ לפי שהגיעו לביטול, וברגע שמתבטלים למשה הרי הם כחלק ממנו ממש וזה גם מה שזכו יהושוע וכלב, שיהושוע היה מבוטל כלפי משה, וכלב כלפי אברהם, שידוע שיי"א שהלך להשתטח על קברו לפי שבגלגל קודם היה אליעזר עבד אברהם.

וכאשר המרגלים חזרו לאחר מ' יום של ריגול הארץ, כלב הייתה כוונתו להניא את ישראל מלקבל את עצתם, ולכן נאמר 'ויהם כלב וכו' אמר כלב וכו' רק זה עשה לנו כן עמרם וכו' כולם חשכו

ידועה השאלה אשר עמדו עליה רבותינו המפרשים כיצד המרגלים אשר היו 'ראשי אלפי ישראל המה' איבדו את כל אמונתם בהי"ת בעבור הפחד הפנימי שבקרבם כאשר ראו את עוצמת הכח שיש בארץ כנען, והרי מרגלים אלו מיוצאי מצרים המה, ורק שנתיים קודם לכן ראו את הנסים והנפלאות העצומים אשר עשה ה' במצרים הן בעשרת המכות אשר הכיז עליהם, והן בקריעת ים סוף ומלחמת עמלק ומעמד הר סיני שהיה אך שנה אחת קודם ליציאת המרגלים לתור את הארץ.

וביותר יש לתמוה שנאמר בפסוק (לא) 'והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו', ופרש"י חזק הוא ממנו - בכיכול כלפי מעלה אמרו, ואמרו רבותינו בגמ' בכמה מקומות משל למה הדבר דומה שאפילו בעל הבית יניח כליו שם אינו יכול להוציאם, וכיאר רבינו גרשום במנחות נג: שאפי' בעל הבית כינוי הוא כלומר מי שברא, אין יכול לזק.

והשאלה כיצד חושבים זאת והרי ראו ביציאת מצרים שהי"ת מעל כל הכוחות כולם וראו את ישועת ה' וכוחו הגדול על פרעה הרשע ועל עמלק כתר הקלף, וא"כ מדוע עתה פתאום מתנוצץ בקרבם שמא אלוהיהם של הכנענים חזק ממנו יתברך? והן אמת שהנגיעה של האדם לכבוד מעבירה אותו על דעתו ומשבשת את משקל דעתו אולם בענין זה עדיין יש לתמוה כיצד יתכן שיכוש כה עצום ומוחלט?

אלא שצריך לדעת שחטא המרגלים לא היה כפשוטו אלא אומר רבינו החיד"א בספרו 'חומת אנך' שהמרגלים שהיו ראשי אלפי ישראל ובעלי דרגה גבוהה בעבודת ה' כאשר הגיעו להגל את הארץ לא באו להגל רק את הגשמיית שבה, אלא באו להגל גם את הרוחניות שבה ורצו לדעת עם איזה התמודדויות של הס"מ וכוחות הטומאה והרשע, עם ישראל עומדים להתמודד ולהיכנס לנסיונות רוחניות, ולכן טענו המרגלים נגד רצונו יתברך ואמרו שאינם יכולים לברר את המציאות של קדושת ארץ ישראל הגבוהה, לפי שכטל קדושתה של ארץ ישראל כך גדל קליפתה ונסיונותיה וכמו שכל הגדול מחכירו יצרו גדול ממנו וכו'.

ורבינו הרמח"ל בספרו דרך ה' כותב שה' מנהיג העולם לפי רצונו ולא לפי יכולתו, דהיינו שאף שאין גבול ליכולתו יתברך מ"מ הי"ת ברצונו מגביל את כוח השפעתו לפי דרך הטבע אשר ברא את העולם, והמרגלים הכינו בכיתם הפשוטה

אנחנו באים

לחת את הנשמה!

לכבוד האירוק צוק"ל
ולכבוד מורנו והננו גדול המקובלים שליט"א
יצ"ו ב' אלול ה'תשפ"ה

יניב בן מטיח

דוד הפעדי

דמו אורח

אלחנן משמתי

שימו לב!

**באם עד יום ראשון בערב
לא מופסק המלחמה.
האירוע יזמה, פרטים בטלפון**

יום שליש

נ"ח סיון (24.06.2025)

אולמי ארמונותיה

העצמאות 67 ב'ת-ס

האירוע לעגרים ולגשרים בהפדדה מלאה

פתחת שערך 19:45

מחילת האירוע 20:00

סעודת סיום הש"ס והזוה"ק

מטיע המעטמים

מית אולמי ארמונותיה

סדרים הלל'ים הזוהר הקדוש

האירוע יתקיים במעמד מרן ורבנו
ובראש מרן גדול המקובלים הראון
הרב **בנייה שמואל'ל** שליט"א

לרגל יום השנה
ולעילוי נשמתו הטובה של האדוק
המלוד"ן **רבי שלום שמואל'ל** צוק"ל

2 מתנות ללא הגרלה לזוכי נרטיס!

נמנית קולט
המסגל לזכרם
על סם
מאפס זמג

קביע לפרנסה
שפירה
2
ולברנה

"יו זה המברך י"י מרן גדול המקובלים שליט"א.
והמברך ב' קמיע קודש של שמעון המהרם.
ומעבר ב' חנוכה חנוכה חנוכה חנוכה.
של מרן שר המורה הרב חיים פיינשטיין צוק"ל.
ממך גדול המקובלים הרב בנייה שמואל'ל שליט"א

יין הסודות
1
לשפירה

03-552-0004

מכסי מעשרות לכחמילה -